

XXIV. évf. 12. szám
2012. december

Post Genfest
Munkában a hídépítők

Ára: 480 Ft

az egység kultúrája

ÚJ VÁROS

ÉLMENYEK
ÉS ÉRZELMEK 2.0

www.ujvaros.eu

Dr. Hafenscher Károly:
Örömök és gondok

Társadalom
Faluközössége

ÚJ VÁROS

Közéleti kiadvány –
ISSN 0865-0829www.ujvaros.euA Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.huKiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.
Számlasszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1163 Budapest, Ágoston P. u. 25.
Telefon: +36-1-247-8876ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Tóth Pál

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Szerkesztő: Göbel Ágoston

Főmunkatárs: Bartus Sándor

Terjesztés: Papp Katalin

Mostani számunk munkatársai:
Bakacsi Viktória, Sudár Balázs

Nyomtatás:

F&F Print Line Kft. Pomáz

Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben
Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2013-ra: 4900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10000 Ft

Címlap: Joe Abeln/AP/CN

**MEGÉRTE
PRÓBÁLKOZNI**

Időben akartam megbizonyosodni arról, működnek-e a karácsonyfaégek. És kiderült, hogy nem. Gondoltam, újat veszek, hiszen a mostani legalább 15 éves és úgysem fogok megfelelő égőket kapni meg boltot sem találok, ahol leellenőrzik, hogy a 25 égőből melyik a hibás, de azért magammal vittem, hátha mégis... Közben nézegettem az újakat, csillogó, lelógós, tekerős, a választék zavarában találtam magamat. A legolcsóbb és talán egy-két karácsonyt megéző 3500 Ft-ba került, ettől csak drágábbak voltak. Abban az utcában, ahol majdnem minden nap végigmegyek, hirtelen szemembe ötlük egy bolt, amit eddig még sohasem vettem észre, a villanyserelők boltja. Jelentéktelen kis üzlet. Bemegyek és a barátságos eladónak elmondom, mi a bajom. Minden úgy történt, ahogy nem igazán tudtam elképzelni: végigpróbálta egyenként az égő-

ket, kettő kiégett, azt pótolta és még vettem négy tartalékot is, összesen 350 Ft-ért. Nem tudtam mást elképzelni, mint azt, hogy a „különbséget” odaadom a szegényeknek karácsonyra.

J. E.

AZ ADÁS KULTÚRÁJA

Beszélggettünk négy és hét év közötti kislányokkal a javak közösségéről. Az egyiküknek volt egy felesleges poncsója, ami a napokban került elő és magával hozta, mert ez volt a feleslege, amit a közösbé akart tenni. Nagy készítette neki, és együtt beszéltek meg, kinek lenne jó. Aki először próbálta fel, annak nagy volt, ezt ő is belátta. A másíknak pont jó volt, és megszavaztuk, hogy legyen az övé. Aztán még egy másik kislány is felpróbálta és neki is jó volt, de mondta, hogy legyen azé, akinek nagyobb szüksége van rá. Neki ugyan nagyon tetszik és szívesen is hordaná, de nem ő szorul rá a legjobban.

Mórász Éva

Minden előfizetés számít!
2013-ban is fent akarunk maradni

**KÉRJÜK, RENDELJE MEG
IDŐBEN LAPUNKAT!**

TESTVÉRLAPJAINK

Olaszország: Città Nuova (CN) Amerikai Egyesült Államok: Living City, Argentína: Ciudad nueva, Belgium: Nieuwe Stad, Brazília: Cidade Nova, Bulgária: Nov Sviyat, Cseh Köztársaság: Nove mesto, Dánia: Ny Stad, Franciaország: Nouvelle Cité, Fülöp-szigetek: New City, Hollandia: Nieuwe Stad, Horvátország: Novi Sviyet, India: Living city, Japán: Uno, Kanada: Nouvelle Cité, Katalónia: Ciutat nova, Kenya: Africa New City-Nouvelle Cité, Kína: San Sing, Kolumbia: Ciudad Nueva, Korea: Kumul, Lengyelország: Nowe miasto, Libanon: Al-madina al-dzsadida, Litvánia: Naujasis Miestas, Mexikó: Ciudad Nueva, Nagy-Britannia: New City, Németország: Neue Stadt, Pakisztán: Hayat, Portugália: Cidade Nova, Románia: Oraş Nou, Spanyolország: Ciudad Nueva, Svédország: Enad Värld, Szerbia: Novi Svet, Szlovákia: Nové Mesto, Szlovénia: Novi svet, Uruguay: Ciudad Nueva, Venezuela: Ciudad nueva

Nézőpont**5 Mit adjak ajándékba?
Kié a GPS?****Vallomás****6 ÖKUMENIZMUS
Örömök és gondok****Az egység lelkiisége**

- 8 **AZ ÉLET IGÉJE - DECEMBER
Biztonságunk alapja**
- 9 **AZ IGE ÉLETE
Kávé mellett
Erőt ad**
- 10 **AZ ÉV TÉMÁJA
Más mint én:
egy másik én**
- 12 **LELKISÉG + EVANGELIZÁCIÓ
Új kifejezőmódok**

Aktuális

- 14 **ESEMÉNYEK
Aktív öregedés
Miniszteri oklevél**
- 15 **Béke**

- 16 FIATALOK
Munkában a hídépítők

Társadalom - kultúra

- 18 EGYHÁZ
Szinódusi áttekintés

- 20 MINDENNAPJAINK
A tettes: Chiara Luce
Huszoney év

- 22 CSALÁDI MŰHELY
A répának köszönhetem

Életmód

- 24 MAI TRENDEK
Az érzelmek diktatúrája

- 26 MEGKÉRDEZTÜK
Karácsony üzenete

Kreatív oldalak

- 28 ALKOTÓ
Ellopott karácsony
- 30 MÉDIAVILÁG
Film, ünnep, kiállítás
- 31 OKOS KAVICS

INGYENESSÉG

A jóléti állam modellje válságban van szerte a világon, és nem csupán nálunk tapasztalható nosztalgia a létbiztonságot nyújtó Kádár-korszak iránt. Olyan fejlett szolgáltatásokkal rendelkező országokban is, mint Japán, több gondoskodó, szociális államot szeretnének látni a polgárok.

A modern európai állam átvette a családtól a gondoskodás szerepét. Kialakította a nyugdíjak, az egészségügyi ellátás, a közoktatás ösztársadalmi szinten működő rendszerét, amelyet azonban az államok egyre kevésbé tudtak központilag finanszírozni, és egyre jobban teret kaptak a piaci mechanizmusok ezen a téren is. Egyidejűleg megjelent sok olyan fizetős szolgáltatás, amely elviselhetőbbé, könnyebbé, biztonságosabbá teszi életünket.

Ez a kereskedelmi szemlélet behatolt a személyes, baráti szférába, ahol korábban az ingyenesség, a kölcsönösségen alapuló szíves segítségnyújtás volt inkább jellemző. A pénzen vett szolgáltatások felszabadítanak bennünket a viszonzás kötelessége alól. Nekünk ugyan jól jön, amikor szombaton barátaink segítenek a költözésben, de csak húzódozva és sóhajtozva állunk kötélnek, amikor a következő alkalommal ránk kerül a sor. Nekünk is szükségünk van pihenésre, sok a stressz, meg egyébként is, mindig csak bennünket kérnek meg...

Egyre inkább a piaci szolgáltatások „váltják ki” azokat a kisebb-nagyobb szívességeket, gondoskodásokat, amelyeket korábban a család, a baráti kör és a közösség nyújtott a tagjai számára. A nyugati ember inkább béisizittert és idősgondozót fogad, és tennék mi is, ha futna rá a havi fixből. Hol van már a rokonság összefogása a súlyos beteg ápolásakor? A nehéz helyzetbe került családokat némaság veszi körül. Kivételt képeznek azok a közösségek, ahol még él egymás kölcsönös segítése, és élnek az erős értékvalasztáson, szoros barátságon alapuló csoportok, kis hálózatok, keresztény közösségek.

Közgazdászok figyelmeztetnek arra, hogy milyen értéke van az ingyenességnek a versenyszférában is. A bizalmi vagy kapcsolati tőke igen fontos szerepet tölt be egy vállalkozás sikerében. Mindaz tehát, amit lelkesedésből, barátságból, emberi jóérezésből tesznek a munkatársak. Ha ez így van, akkor még inkább szükség van arra, hogy a magánéletben is tudatosan teret engedjünk a szívből jövő, viszonzást nem elváró, ingyenes adásnak.

Az adventi és karácsonyi időszak arra figyelmeztet bennünket, hogy a megváltás ingyenes ajándék mindannyiunk számára. És leginkább akkor kerülünk közel a gyermek Jézus szellemiségéhez, ha magunk is ingyenes ajándékká válunk, nemcsak a családunk és a baráti körünk számára, hanem munkahelyünkön és a szélesebb társadalomban is.

Tóth Pál

VOLT BÁTORSÁGOM

Egyik este történt velem, hogy egy néhez nap után, amikor már mindent szürkén láttam, felszálltam a villamosra, ami persze garázsba ment, így egy megálló után le kellett szállnom, hogy megvárjam a következőt.

Jól kezdődik, gondoltam. Ezen a villamoson pedig olyan helyen álltam, ahol egy hajléktalan bácsi ült, és senki nem akart leülni vele szembe, pedig sokan álltunk, és ott tátongott üresen az ülés. Ráadásul a bácsi kedvesen integetett a kezével, hogy üljünk le. Persze mindenki másfelé nézett... Először én is megpróbáltam úgy tenni, mintha nem látnám, aztán eszembe jutott, hogy ez egy jó találkozás lehetne a benne lévő Jézussal. Rövid vívódás után leültem vele szembe, szélesen elmosolyodtam, ő pedig visszamosolygott. Az út során még párszor összemosolyogtunk, és már épp meg akartam dicsérni a kesztyűjét, amikor nagy lelkesen rám köszönt egy kedves régi ismerősöm. Hihetetlenül megörültem neki, és miután leszálltunk a villamosról, még kb. másfél órát beszélgettünk, sokat nevtünk.

Mindez több momentum miatt is fontos volt számomra. Először is, ez a hajléktalan bácsi többször tett olyan mozdulatot, amiből az látszott, hogy nagyon nagy szívű ember, aki viszont kevésre értékeli önmagát, mintha bocsánatot kérne azért, hogy létezik. És erről rögtön az jutott eszembe, hogy tényleg olyan, mint Jézus, aki a legkisebbé vált köztünk, aki nem kér, de ad (nekem pl. helyet a villamoson). Igazi mély találkozás volt...

Másodszor pedig, mert ez az ismerősöm, akivel találkoztam, mesélte, hogy ő is nagyon rossz hangulatban volt, és őt is hívta a bácsi, hogy üljön le, de neki nem volt bátorsága, így a háta mögé ült

le. Azért szemmel tartotta az üres helyet, kíváncsian várva, hogy lesz-e valaki, aki odaül, és így látott meg engem.

Szóval tényleg százszoros volt számomra, mert azt gondoltam, hogy majd szeretem egy kicsit ezt a bácsit, de közben én kaptam sokkal többet, mert mostanában többször éreztem egyedül magam a nagy Budapesten, és már másodszerre ajándékozott meg Jézus egy rég nem látott ismerőssel (tegnap este is összefutottam valakivel véletlenül)

Sendula Eszter

EGY KICSIT MI IS ADTUNK

Érkezett egy meghívás a vajdasági Új Család Mozgalom felelőseitől, amelyben azt kérték, hogy egy gyermekpszichológus menjem el hozzájuk a családok összejövetelére előadást tartani a gyermeknevelésről. A meghívás végül nálam landolt, amire kis hezitálás után igent mondtam. Megbeszéltem egy fiatal kolléganőmmel, hogy eljön és megosztjuk a témát. Nekem nagy tapasztalatom van, ő pedig tudja a legújabb kutatási eredményeket és elméleteket, mert nemrég tanulta. Nagyon szeretem a munkámat, szeretek dolgozni, talán nem is eredménytelenül, de nem szeretek és – úgy érzem – nem tudok jól előadni. Amikor megtudtam, hogy más lelkeségi mozgalmakból, sőt más meggyőződésűek is jelen lesznek, elkezdtem rendszeresen stresszelni, néha aludni se tudtam jól. Az utazás módja is bizonytalan volt, mert egy nap alatt tömegközlekedéssel nem lehet megjárni, másnap pedig dolgozni kellett mindketünknek. Az autó maradt az egyetlen lehetőség, de egyikünk sem vezet, férjem pedig nem akart jönni. Mikor végül is rászánta magát, begyulladt a szeme. Éppen hétvége volt, így ügyeletre kellett mennie. Kapott valamilyen kenőcsöt, amitől semmit se látott. Így indultunk el... Az előadás rendben lezajlott, nagyon figyeltek, utána sokat kérdeztek, mindenki örült.

Én főleg azért örültem, mert tudom, hogy a Fokoláre Mozgalom ottani tagjai sokat segítettek nekünk a 70-es, 80-as években és ezt olyan szeretettel tették, ami nem vár viszonzást. Nekem mégis nagyon jó érzés volt, hogy mi is tudtunk adni nekik valamit.

Barlay Ági
Budapest

TIZENKÉTNAPOS LELKIGYAKORLAT

Nem éreztem jól magam és elmentem a sebészeti szakrendelésre, ahonnan már nem is mehettam haza. Mentővel kórházba szállítottak. Amikor feleségem behozta a pizsamát meg egyebeket, eltűnődve megemlítette, hogy lehet, egyszer ő is, én is ebben az épületben fejezzük be földi pályafutásunkat. Ez eszembe jutatta azt a kis csoportot, amely az egészségügy különböző területein dolgozókat tömöríti és engem is, aki beteg minőségben vagyok jelen. De arra is gondoltam, hogy itt most nem a magam szakállára vagyok beteg, hanem mint ennek a közösségnek a tagja vagyok itt a kórházban. Feleségem minden nap jött látogatóba és magával hozta az Eucharisziát, de látogattak a gyerekeim, a rokonok, barátaim. Kérdezték, hogy ugye nagyon unalmas, rossz, stb. itt az élet. Őszintén azt kellett válaszolnom, hogy eltekintve az ellátási fogyatékosoktól, igazából úgy érzem magam, mint egy Máriapolin, annyi szeretetet érzek és kapok. A Genfest üzenete a „hidépítésről” bennem élt és ezt iparkodtam mindenki irányában megélni. Köszönni a cigány takarító-nőnek, akit mindenki élettelen mozgó eszköznek tekint csupán; elmondani a kiégett, megbecsüléshiánytól szenvedő és ettől agresszív nővéremnek, hogy mennyire fontos a munkája.

Közben az egyes ágy megürül, elérzékenyülve búcsúzunk. Máris itt az új beteg a pszichiátriáról. Keresem tekintetét, de nincs teljesen magánál, bár a hivatalos kérdésekre válaszol. Éjjel háromkor felgyújtják a villanyt. Megkezdődik a leltározás: „Egy anyakönyvi kivonat, négyezer forint, egy pár cipő, két gatyá...”. A holttestet lepedőbe csavarják, majd ismét sötét lesz. Elaludni nem tudok, hajnalig mondom érte a rózsafüzért. Ötkor jönnek a halottszállítók. Reggel megszólítom az egyik nővért, hátha megmozdul benne valami: „Ugye, akárhányszor is fordul elő, mindig megrázza az embert?” Egyetértett: „Nem gondolta volna senki, hogy ilyen gyorsan elmegy.” A tizenkettedik napon nagy örömmel vehetem a sátorfámat. Alig érek haza, cseng a telefon. A csapat egyik tagja hív, aki kiszámolta, hogy ezen a napon kell hazamennem.

-fidar-

MIT ADJAK AJÁNDÉKBA?

Advent van. A keresztény ember készül karácsonyra, Krisztus születésének ünnepére. Már elkezdődött a karácsonyi ajándékok vásárlása. Mindenki lázasan keresi, hogy szeretteit mivel lepje meg. A múlt héten én is megkaptam az első meglepetésemet. Az asszisztensnőm megvette a jövő évi betegberendelési határidőnaplónkat, aminek nagyon örültem.

Orvosi munkámnak ez fontos eszköze, mert ezzel a kis füzetrel irányítjuk a rendelést. Az új betegek felvételekor a beteg neve mellé a figyelembe vehető kéréseiket rögzítjük, például most szült és kisbabája van, vagy cukorbeteg, nem várhat sokáig. Ezzel elkezdődik személyes találkozásunk előkészítése.

Minden reggel a rendelés elején végignézem, hogy a mai napon kivel fogok találkozni, mit kell csinálnom, mire figyeljek az egyes betegeknél. Visszarendeléskor már a kialakított kölcsönös kapcsolat adja a megjegyznivalókat. Ilyenkor több esetben tapasztalom, hogy a betegek is elveszik saját naptárukat az időpont-egyeztetés miatt. Látom, hogy sok esetben mennyire „agyon vannak programozva”. Néha még a „nincs nekem időm semmire” mondat is elhangzik.

Eszembe jut az, amit Exupéry kis hercege mond: „Amit a rózsádra vesztegettél: az teszi olyan fontossá a rózsádat...”

Felgyorsult a világ és egyre betegebbek vagyunk. Kik hajszolnak bennünket? Hol vannak az iránytűk? Hogyan osszam be az időmet? Erre nincs recept. De van egy Mennyei Atyánk! Ő is ír nekünk egy határidőnaplót. Azt nem ismerjük, de kérhetjük, hogy „Azt add meg Uram ma, amire szükségem van!”

Kérjük Őt, hogy ne csak átfussuk az életünket, de értelmesen állítsuk fel a dolgok fontossági sorrendjét. Tegyen bennünket leleményessé, hogy a napjaink forgatagában időben tudjuk rögzíteni a számunkra fontos dolgokat, és segítsen a helyes időbeosztásban is. Ajándékozzunk egymásnak személyre szóló határidőnaplót, naptárat, kalendáriumot, előjegyzési naplót, de legfőképpen *időt*.

Egyetlen elrabolható időnk az, amelyet a szeretetre pazarolunk!

Dr. Gyenes Mária
főorvos

KIÉ A GPS?

Megfogalmazódott bennem, vajon mennyire ragaszkodom ahhoz, hogy én legyek a sofőr az életemben, illetve merre tartok? Mennyire bízom rá magamat a gondviselésre, és ezt milyen módom tegyem? Nyilván, ha elengedem a kormányt, akkor a kocsi nem fog menni, még akkor sem, ha jó irányba vinne a GPS. Nehéz vállalni a bizonytalant, megélni a jelent egy jónak tűnő, reális koncepció rovására, szerintem különösen nekünk, férfiaknak. Mégis, talán a megoldás az a részlet, ahol Jézus arról beszél, hogy „aki első akar lenni, legyen mindenkinek a szolgája.” Ami persze egy tudatos döntés, nem kényszeredett belenyugvás. Ha másokra „gondot viselek”, magamat is felhatalmazom, hogy az adott szituációban befogadjam a gondviselést, „éles” legyek rá, és akár merjek segítséget is kérni. Így maradok benne a kölcsönös szeretetben.

Még nyáron volt egy találkozásunk, ahol az előadó azt mondta, hogy a valós tudás, a megkülönböztetés négylépcsős: tanulás - hallottak alkalmazása - közösségi meghatalmazás - önmeghatalmazás. Mind-egyik lépcső fontos, még akkor is, ha ma már az

internetről autodidakta módon bármit elsajátíthat majdnem mindenki. A mindent megtanuló, önálló „superman” képe nem idegen tőlünk, fiataloktól sem. Helyes a tudás megszerzése, de valakiért/valakikért kell azt megszereznünk. Nem jó, ha úgy járunk, mint Babits, aki önmagát „vak dióként” illusztrálta, mikor rájött, hogy csak saját magát képes visszatükrözni.

Hazánkban kevesen vannak, akik mindent tudó mecénásokként, teljesen autonóm módon menedzselhetik kedvükre saját életüket, különösebb segítség nélkül. Szóba is került egyik beszélgetésem alkalmával, hogy nem minden munka ugyanolyan értékes. Egy mérnök például bejósolhatóan egy jó pedagógus fizetésének háromszorosát fogja kapni, de az utóbbiak nélkül az előbbiek nem „termelődnek” ki. Itt érnek össze a vonalak, a társadalmi gondviselés paraméterei. E folyamatokat figyelve nem elvetődik, hanem aláhúzódik Isten beavatkozásának realitása.

Kunvári Krisztián
történész

ÖRÖMÖK ÉS GONDOK

Az ökumené kilátásairól, a Fokoláre evangélikus kapcsolatairól beszélgettünk id. dr. Hafenscher Károllyal, a Deák téri evangélikus gyülekezet nyugalmazott lelkészével.

Hogy áll ma az ökumené ügye?

Reális válaszom: van okunk öröme, ugyanakkor gondjaink is vannak. Gamálielel intését (ApCsel 5,34-39) ma is bátorításnak hallom. Ha ez az elgondolás vagy mozgalom Istentől van, megmarad, hiszen Isten akarata ellen nem harcolhatunk, ha viszont embe-rektől van, úgy eltűnik a történelem süllyesztőjében, mint ahogy számtalan emberi reformtörekvés, vallási vagy politikai forradalom is eltűnt.

Gondjaink között emlitem a Dominus Jesus dokumentumot, amely minket egy vallássá degradált a világvallások között, és csak vallásos felekezetnek említ! Ugyanígy súlyos gondnak érzem a Genfből vagy az anglikán világból származó híreket az Egyházak Világtanácsa anyagi sorvadásáról és az anglikán vagy római egyházban megismert visszaélésekről.

A történelmi sebek feldolgozásán sem jutottunk még túl...

Többször kezembe kerül Tomka Ferenc könyve, Az egyház bűneiről szóló. Megértem féltő szeretetét, de nem tudom osztani azt a finom disztinkciót, hogy ti. az egyház gyermekeinek lehetnek bűnei, de a szent és igaz Egyháznak csak gyengeségei vannak. Ezt az egyházat szerető hangot becsülöm, de stílusát védőbeszédszerűnek tartom. II. János Pál pápa a 2000. jubileumi év alkalmával ünnepélyesen bocsánatot kért az egyház történelmi bűneiért az Egyház Urától, Istentől, és mindazoktól akik vádakat, vétkeket terhét hordozzák a mai napig. Ugyanakkor őszintén kifejezte, hogy a Római Katolikus Egyház is megbocsátja mindazokat a vétkeket, amit mások ő ellene követtek el. Az egyház titokzatos testében összekapcsolja a különböző nemzedékeket az Egyház Ura és ma is akarva - nem akarva hordozzuk elődeink bűneit, tévedéseinek terheit, még úgy is, hogy nem érezzük személyesen felelősségünket. Némaságunk, hitbeli gyenge-

ségünk sokakat megbotránkoztatott és ezért kell Isten előtt leborulni és emberek mellé odaállni, bocsánatot kérve, viszonzást nem várva, az egyház múltjának bűnei miatt.

Vallom, hogy a protestánsoknak is, benne az evangélikusoknak is nemcsak gyengeségei, hanem ténylegesen kimutatható bűnei voltak és vannak. Ebben a vonatkozásban (is) az 1999-ben létrejött Közös Nyilatkozat alaphangja lehet az irányadó. Fel kell számolni az ellenséges indulatokat, a hamis beállításokat és nyilvánvaló tévedéseket, hogy valóban dialógus jöjjön létre.

Közös gondjaink és feladataink erre sarkallnak...

Túlságosan sokat hangsúlyozzuk a keresztény Európa vélt valóságát, ahelyett, hogy a reális, XX. század végi és XXI. század eleji létszámcsökkenésről beszél-nénk. Ez a jelenség nem csupán a volt marxista uralom alatt élő egyházak statisztikai adataira, hanem a Nyugat (Hollandia, Dánia, Skandinávia, Németország) adataira is érvényesek. Ez egyúttal az egyházak társadalmi súlyát is megkérdőjelezi a mai államokban.

Volt idő, amikor az óriás pápák szavain tájékozód-tam, pl. XXIII. János, VI. Pál, II. János Pál. Magatartásuk, szavuk, személyiségük, tekintélyük engem is biztatott. Ma viszont nem a csúcs embereire, hanem a helyi gyülekezeti szintre figyelek. A pápák közül I. János Pál, a 33 napot megelő pápa a példaképem, aki a humilitást tartotta jelszavának. Luther Máriát is így emlegette, mint aki gyakorolta a humilitást, vagyis az alázatosságot. Reformátorunknál ez a szó csekélységet is jelent Isten mindenhatóságával szemben. Jelentősnek tekintem az egyéni kapcsolatokat ápolását, a helyi gyülekezetek látogatását, az ún. „lelki ökumené” súlypontosítását, az imádság alkalmait, és a közös, hasznos tevékenységek együttes munkálását.

Chiara Lubich is a nép ökumenizmusának fontosságát hangsúlyozza...

A Fokoláre Mozgalmat érzem a római katolikus lelkiségi mozgalmak között hozzánk legközelebb állónak. Chiara Lubich halála óta benső izgalommal figyeltük, folytatódik-e az ő általa indított mozgalom. Maria Voce újonnan megválasztott elnöknő személye és megszólalásai megnyugtattak!

Alapállásom jellemzéseként azt tartom, hogy a Fokoláre sajátos jelenség a római katolikus világ-egyházban. Az egységet hangsúlyozza. Ez az egység erősíthet a mai világ kríziseiben, politikai, gazdasági, tudományos, erkölcsi válságaiban éppen úgy, mint a valamennyi felekezetben tapasztalható erózióban, hiszen a történelmi egyházak is egyre inkább osztódnak, különböző csoportok alakulnak, egymás különbségét hangsúlyozva, és egymás létét megkérdőjelezve. Végül ez az egység bátorít abban, hogy megoldást találunk a robbanásszerűen ránk törő nemzedéki ellentétekre is, és hogy a döntő a Krisztusban való egységünk lesz ma is, holnap is.

Hogyan tekintsünk a jövőbe?

Maria Voce most megjelent interjú-kötetének címe Bízalom és párbeszéd jelszónk lehetne a jelenben és a jövőben egyaránt.

Tóth Pál

Id. dr. Hafenscher Károly nyugalmazott evangélikus lelkész, címzetes teológiai tanár, a Magyarországi Evangélikus Egyház ökumenikus tanácsadója 1926-ban született Budapesten. Tanulmányait hazánkban, az Egyesült Államokban és Svédországban végezte. Harmincöt évig szolgált Budapest belvárosában, a Deák téren, különböző teológiai akadémiákon és egyetemeken tanított, jelentős publicisztikai munkásságát a Magyar Újságírók Szövetsége Aranytollal ismerte el, életművéért pedig a Magyar Érdemrend középkereszt polgári tagozata kitüntetésben részesült. A Római Katolikus Egyház és a Luteránus Világszövetség Közös Bizottsága tagjaiként tizenegy évig dolgozott együtt világhírű teológusokkal és egyházi vezetőkkel. Megfigyelőként részt vett a II. Vatikáni Zsinaton. Korunk e nagy tanújának példaértékű életútjában fontos szerepet játszott családja is, felesége, gyermekei, unokái és dédunokái, valamint barátainak, tanítványainak és tisztelőinek kiterjedt köre. Hafenscher Károly kezdettől fogva rokonszenvvel tekintett a Fokoláre Mozgalom hazai tevékenységére és igazi testvéri dialógus kialakítására törekedett tagjaival.

BIZTONSÁGUNK ALAPJA

Ez tehát a nagy újdonság, amellyel Jézus megajándékozta az emberiséget: az istengyermekség, hogy a kegyelemben Isten fiaivá válhatunk.

**„Ám azoknak, akik befogadták, hatalmat adott, hogy Isten gyermekeivé legyenek.”
(Jn 1,12)**

De hogyan és kinek adatik meg ez a kegyelem? „Azoknak, akik befogadták”, és akik a századok során befogadják majd őt. Hittel és szeretettel kell tehát fogadnunk Jézust, azzal a bizonyossággal, hogy Ő a Megváltónk.

Próbáljuk most kicsit mélyebben megérteni, mit is jelent Isten gyermekének lenni.

Elég, ha Jézusra tekintünk, Isten fiára, kapcsolatára az Atyával: a „Miatyánk” feltárja, hogyan imádkozott az Atyához. Számára az Atya: „Abba”, vagyis apuka, édesapa, akihez végtelen bizalommal és határtalan szeretettel fordult.

Jézus azonban, aki miértünk jött a földre, nem elégedett meg azzal, hogy csupán Ő részesüljön ebben a kiváltságban. Halálával megváltott bennünket, és Isten gyermekeivé tett, testvéreivé fogadott, a Szentlélek által pedig lehetőségét adott, hogy belépjunk

a Szentháromság életébe. Így mi is ugyanazokkal a szavakkal fordulhatunk az Atyához, mint Ő: „Abba, Atya!”¹ Édesapának, apukánknak szólíthatjuk őt, és minden a miénk, ami ezzel együtt jár: mindig biztosak lehetünk oltalmában, és teljes biztonsággal ráhagyatkozhatunk a szeretetére. Isteni vigaszt nyújt, erőt ad, és lánggra lobbantja bennünk a tüzet, amely annak a szívében ég, aki biztos benne, hogy valaki szereti.

„Ám azoknak, akik befogadták, hatalmat adott, hogy Isten gyermekeivé legyenek.”

A keresztség és a belőle fakadó kegyelmi élet tesz bennünket egygyé Krisztussal, a Fiúval, és benne Isten fiaivá leszünk mi is.

Az evangélium e mondatának utolsó szava rávilágít arra is, hogy ez a gyermeki lét, amelyre nap nap után törekednünk kell, mennyire dinamikus dolog. *Istengyermekké lenni* ugyanis feladat.

Akkor válunk Isten gyermekeivé, akkor cseperedünk azzá, ha ajándékának viszonzásaként éljük az akaratát, ami a szeretet parancsában foglalható össze – az Isten és a felebarát iránt.

Befogadni Jézust azt jelenti tehát, hogy felismerjük őt minden testvérünkben. Nekik is meglesz a lehetőségük arra, hogy felfedezék Jézust és higgyenek benne, ha szeretetünkben fellelhetik az Atya határtalan szeretetének nyomát, egy szikráját.

„Ám azoknak, akik befogadták, hatalmat adott, hogy Isten gyermekeivé legyenek.”

Ebben a hónapban, amikor Jézus születésére emlékezünk, törekedjünk egymás kölcsönös befogadására, magát Krisztust látva és szolgálva testvéreinkben!

Megjelent:
Új Város
1998/12

¹ vö. Mk 14,36;
Róm 8,15

EVANGÉLIUM A MINDENNAPOKBAN

KÁVÉ MELLETT

Egy sportklubba járok úszni, ahol hamar összebarátkoztam az úszómesterrel. Megkérdeztem tőle, mit csinál, amikor nem dolgozik. Kiderült, hogy ahol lakik, ott sok embernek, köztük külföldi menekülteknek is segít. Meggyőződéses ateista és az egyik pártban küzd a szerinte jó ügyért. Megértem, hogy nem igazán jó a kapcsolata az egyházzal.

Közeledett a karácsony és mivel az a szokásom, hogy ilyenkor küldök képeslapokat azoknak, akikkel kapcsolatban vagyok, arra gondoltam, neki is írok. Meg kellett válogatnom a szavakat, hogy tiszteletben tartsam meggyőződését. Arról írtam, hogyan készülök karácsonyra. Másnap találkoztunk és nekem szegezte a kérdést: „Szereted Istent? És miért? Tudunk erről beszélni? „Hát persze” – válaszoltam. A sportklubban egy kávé mellett meséltem neki arról, hogyan fedeztem fel Istent, aki a Szeretet, és ami megváltoztatta az életemet. Nagyon meglepődött. Attól a naptól fogva barátságunk már egy másik szinten mozgott.

Meghívott az otthonába, hogy bemutassa barátnőjét. Ekkor alkalom nyílt arra, hogy beszéljek arról a katolikus mozgalmról, melynek tagja vagyok, az evangéliumi életről, az élet igéjéről, vagyis arról, hogy az evangélium mondatait milyen módon próbálom meg életre váltani a barátaimmal együtt egy egész hónapon át.

„Életemben először voltam templomban” – lepett meg néhány hét elteltével. Majd így

folytatta: „Képzeld, először vettem részt szentmisén.” Nagyon örültem mindennek, mert barátomban nagy változás ment végbe: Isten elkezdett dolgozni benne.

Lionello
Olaszország

ERŐT AD

Egyik délelőtt az egyetemen meglehetősen ideges lettem, mert olyan érzésem volt, hogy túl sok dologra kell egyszerűen koncentrálnom (papírokkal rohangálni a tanulmányi osztályra, kutatócsoportos megbeszélésre menni, stb.), így semmi időm nem maradt tudományos diákköri munkámmal foglalkozni, ami pedig fontos lett volna, és kedvem is sokkal több volt hozzá, mint bármi máshoz. Délután ráadásul még egy olyan óráim is volt, amire teljesen feleslegesnek éreztem, hogy bemenjek. Aztán bevillant, nem jó, hogy folyton azon bosszankodom, mit kéne ahelyett csinálnom, amit éppen csinállok. Elhatároztam, hogy megpróbálok mindent elengedni, és arra koncentrálni, amire Isten éppen az adott pillanatban hív. Rosszkedvem hamar megszűnt (egész jót beszélgettem a tanulmányi előadóval), és ezt követően derűsen ültem le tudományos diákköri munkámmal foglalkozni. Volt egy célom, hogy mit szeretnék aznap befejezni, és szinte csodával határos módon éppen a délutáni óráim előtt sikerült is a végére érni... úgyhogy a lelkiismeretemnek is maradt hely.

K.B.

Fotó: New City

Akkor köztünk és az Atya között is létrejön a szeretet kölcsönössége, olyan életközösség, amilyen a Fiút és az Atyát köti össze a Lélekben. És ajkunkról – Jézushoz hasonlóan – újra meg újra ez az imádság fakad majd: „Abba, Atya”.

Chiara Lubich

MÁS MINT ÉN: EGY MÁSIK ÉN

Az év témájának második része bemutatja, hogy az egység lelkesége szerint – mely jellemzően közösségi lelkeség – hogyan juthatunk el Istenhez: az emberrel, a testvérel együtt. Nélküle nem térünk vissza az Atyához.

A testvér iránti szeretetben érzékeljük, hogy növekszik az egységünk Istennel, ahogy a zsidó teológus, Martin Buber is hangsúlyozza: „A teremtmények azért kerültek utamba, hogy én, hozzájuk hasonló teremtmény rajtuk keresztül és velük együtt megtaláljam Istent.”

III. Senuda pápa, a nemrégiben elhunyt kopt-ortodox pátriárka pedig azt mondja: „A vallás egy utazás Isten szíve felé. Ez az út az ember szívéen halad át. A szeretet szent kötelék, mely az embereket Istenhez köti. Ez a lényege a vallásnak és a vallásosságnak. Nem juthatunk el Isten szeretetére, ha nem szeretjük az embereket.”

Minden keresztény, sőt minden ember életét a felebaráti szeretetnek kell meghatározni. De vajon mi jellemez sajátosan bennünket, akik a Fokoláre Mozgalomhoz tartozunk? Akik magunkénak érezzük az egység karizmáját?

Itt a szeretet művészetének pontjai következnek, amelyeket Chiara tanított.

Természetesen csak néhány részletet idézek. Ezeket, mint drágagyöngyöket választottam ki a többi ugyanolyan értékes és fontos

gondolat közül. Itt is – lelkeségünk többi pontjához hasonlóan – vissza kell térnünk a gyökerekhez és megnézni, hogyan élte Chiara.

Főként arra hív bennünket, hogy „legyen egyszerű a tekintetünk”, hogy az egész emberiségre az „Egy”-ből tekintsünk. Így ír:

Jézus, a példaképünk két dologra tanít bennünket, ami egy és ugyanaz: az egy Atya gyermekei vagyunk és egymás testvérei. Tekintsünk mindenekelőtt a sok gyermek Atyjára. Azután lássuk meg minden teremtményben az egyetlen Atya gyermekét.

A felebarát iránti szeretet, bárkire is irányul, nem valamiféle emberbaráti szeretetben gyökerezik, hanem abban a tényben, hogy mindannyian az egyetlen Atya gyermekei vagyunk: egy olyan emberiséghez tartozunk, mely „egy”, az Atya teremtette, és arra hivatott, hogy egyként, egységben térjen vissza az Atyához.

A II. Vatikáni Zsinat is aláhúzza ezt egyik legfontosabb dokumentuma, a *Lumen Gentium* 13. fejezetében: „Isten új népébe minden ember meghívást kap. Következésképp ezt a népet, noha mindig egy és egyetlen, ki kell terjeszteni az egész világra és minden törté-

nelmi korszakra, hogy megvalósuljon Isten akaratának terve, aki kezdetben egy emberi természetet alkotott és elhatározta, hogy szétosztódott gyermekeit egybegyűjti (vö. Jn 11,52)”.

Valójában ebben gyökerezik az egyetemes testvériség, „az egyetlen Atyában, Istenben, aki a mennyben van”, az egyetemes testvériség, amelyre épül az Ideálunk: az egység.

Fotó: Giuseppe DiStefano/CN

tünk fáján egyik a másinak virágása; egyik a másinak gyökere; egyik a másinak lombkoronája. A belső életet a külső élet táplálja. Minél inkább elmerülök a bennem élő Istenben, annál jobban be tudok hatolni a testvér lelkébe; és amennyire behatolok a testvérbé, annyira tudok elmerülni a bennem lévő Istenben.”

Még 1945-ben, tehát a Mennysorság előtt ezt írta egyik első társnőjének:

„Tudod, mi az élet 'értelme'? Azért élj, hogy szeress!” És így buzdította: „Vesd el százak és ezrek szívébe a végtelen vágyat, hogy a világon létező minden szívnél jobban szeressék a Szeretetet.”

Itt már érzékelhető vágya, hogy szeretne eljutni minden felebaráthoz: és ajándékul nemcsak a szükséges kenyeret akarja eledelül adni nekik, hanem azt a Fényt is, amit Isten árasztott a szívébe.

Az *Evangélium nuntiandi*, az *Evangélium hirdetése* kezdetű apostoli buzdításban azt olvashatjuk, hogy az Egyház számára evangelizálni „annyit jelent, mint elvinni a Jó Hírt az emberiség minden csoportjához, és az evangélium benső erejével átalakítani az embereket”, megújítani az emberiséget. (...) „Az Új Emberiség természetesen csak akkor alakulhat ki, ha előbb maguk az egyes emberek újulnak meg,

a keresztségben újjászületve és az evangélium szerinti életben.”

Mint keresztények, és még inkább, mint a Fokoláre Mozgalom tagjai felelősséggel tartozunk, hogy új emberként éljünk és az evangéliumra épülő új emberiséget építsük.

Hogyan? Úgy, hogy szeretjük a testvért. *(folytatjuk)*

Fordította: Fekete Mária

Lelkiségünk szerint az Istenhez vezető út szükségszerűen a testvéren át halad a hármasság kifejezés szerint: „Én - a testvér - Isten”: Az emberrel együtt megyünk Istenhez, a testvérekkel együtt, sőt, az ember által jutunk el Istenhez. Erre int a Szentírás: „Aki nem szereti testvérét, akit lát, nem szeretheti az Istent sem, akit nem lát” (1Jn 4,20). Szent Ágoston pedig így buzdít: „Azt el-

mondhatod, hogy soha nem láttad Istent; de azt soha nem mondhatod, hogy nem láttad az embereket. Szeresd a testvéredet. Ha szereted a testvért, akit látsz, ezzel egy időben megláthatod Istent.” Tehát nemcsak szeretheted, hanem „megláthatod” Istent.

Chiara a '49-es Mennysorság egyik írásában mondja: „*van egy belső életünk és egy külső életünk. Éle-*

ÚJ KIFEJEZÉSMÓDOK

Chiara Lubich 2002. február 24-én beszédet tartott II. János Pál pápa gondolatait követve az új evangelizáció legfőbb vonásairól. Ennek a beszédnek a második részét közöljük.

A harmadik alapelv: az új evangelizáció új lesz kifejezés módjaiban is.

Ezzel kapcsolatban a Szentatya megállapítja: „Már véget ért, még a régen evangelizált európai országokban is a ’keresztény társadalom’, amely (...) az evangéliumi értékekre támaszkodik. Ma szembe kell néznünk (...) a globalizációval és a népek és kultúrák új (...) szövevényével.” Ezért van szükség az evangelizáció új kifejezés módjaira.

Kétségtelen, hogy a modern evangelizáció formái közül kiemelkednek a dialógusok, melyekben odaadóan dolgoznak a különböző mozgalmak és az egyházi közösségek.

Mozgalmunk elterjedt az egész világon és kezdettől fogva dialógust indított a Katolikus Egyházban, az egyes katolikusokkal, és az utóbbi időben az egyházi mozgalmak és társulások között, mint például a régi karizmákból született szerzetescsaládokkal is.

Többek között olyan dialógus ez, mely az Egyház hön óhajtott céljára törekszik: hogy „közösség”, „közösségi egyház” legyen.

1961-ben kezdődött el ökumenikus párbeszédünk, melynek során számba vesszük azt a sok mindent, ami már közös a más felekezeti keresztényekkel. Közös a keresztség, a Szentírás, a Hiszekegy, az első zsinatok, és lelkeségünk, az egység lelkesége is, amit szinte teljes mértékben közösen élünk meg és sok helyen ökumenikus lelkeségnek tartanak.

Fotó: CN(2)

Ezek miatt a közös dolgok miatt érezzük, hogy a 350 egyház keresztényeivel, akik csatlakoztak Mozgalmunkhoz, már egyetlen keresztény népet alkotunk és várakozunk a teljes egység megvalósulására. Mindez enyhíti a megosztottság fájalmát.

A '70-es évek vége felé megnyílt a dialógus más vallások híveivel. Első lépésként közösen éljük meg az „Aranyszabályt”, mely majdnem minden szent könyvben benne van. Az evangéliumban így hangzik: „Tegyétek azt másokkal, amit szeretnétek, hogy veletek is tegyenek.” Ezt a szabályt említette meg a Szentatya és mások is Assisiben.

A felebarát iránti szeretet, mely mind a két féltől kéri a részét, lehetővé teszi, hogy a kapcsolat alapja köztünk és mások között a kölcsönös szeretet legyen és így megszülessenek a testvériség történetei.

Miután ebben a légkörben ugyanarra a szintre helyezkedtünk, beszélgetőtársunkkal kialakíthatjuk a párbeszédet, azt a párbeszédet, melyben arra törekszünk, hogy semmivé váljunk és így egy bizonyos módon belépünk a másikba.

Erre a nagyon fontos és megkerülhetetlen magatartásra van szükség, melynek kettős hatása van: segít nekünk, hogy a másik világába inkulturálódjunk; megismerjük kultúráját és nyelvezetét, a másikat pedig előkészíti arra, hogy meghallgasson minket.

Ezzel megvalósul a tiszteletteljes hírüladás – a pápa szép és találó kifejezése – ott, ahol az Isten és az önmagunk iránti tisztességből, valamint a felebaráttal szembeni őszinteségből elmondjuk, amit vallásunk tanít az adott témával kapcsolatban, de anélkül, hogy bármit is rákényszerítenénk a másikra, anélkül, hogy bárkit is meg akarnánk téríteni, a prozelitizmus árnyéka nélkül, csak szeretetből.

A vallásközi dialógusunk átöleli a legfontosabb vallások híveit: zsidókat, muzulmánokat, buddhistákat, sintoistákat, hindu-

kat, stb., akik sokszor olyan nagyra becsülnék és szeretnek bennünket, hogy meghívják, vigyük keresztény tapasztalatunkat muszlim mecsetekbe (az Egyesült Államokban 40 mecsetet nyitottak meg előttünk), de buddhista templomokba, zsidó központokba.

Aztán akadnak olyanok, akik szabadon befogadják a kereszténységet, ahogy ez ezer és ezer ember esetében történt, akik egy afrikai törzshöz tartoztak. Számukra templomot kellett építeni és egy plébániát létrehozni.

A jóakarátú emberek, akik nem vallásos meggyőződésűek, megértik, hogy a szeretet nemcsak a keresztények jellemzője, hanem olyan parancsolat, amely beleíródott minden ember természetébe, mert minden ember Isten képére és hasonlatosságára lett teremtve, Aki a Szeretet.

Velük is lehetséges, hogy kölcsönösen szeressük egymást és velük is megszülethet a párbeszéd azáltal, hogy a keresztény igazságokat tiszteletteljesen hírül adjuk nekik.

Mivel hisznek az emberben, együttműködünk velük Jézus dicsőségére, aki azon túl, hogy Isten, ember volt. Együttműködünk, hogy megmentünk a nagy emberi értékeket, melyeknek, úgy mint mi, nagy jelentőséget tulajdonítanak, mint például a szabadság, a szolidaritás, az emberi jogok, az egység, a béke.

De a dialógusok nem csak a Fokoláre Mozgalom monopóliumát képezik. Más mozgalmak is nagyon hatékonyan gyakorolják. Például a Szent Egyed Közösség.

Arról a négy dialógusról van szó, amit már VI. Pál pápa meghirdetett az *Ecclesiam suam* enciklikában, és mára II. János Pál az egész Egyház számára előírányzott. (folytatjuk)

Fordította: Fekete Mária

Forrás: CN 2008. szeptember 17.

Aktív öregedés

Az Európai Bizottság javaslata alapján 2012 az „aktív öregedés” európai éve. XVI. Benedek pápa nem hagyta válasz nélkül ezt a kihívást, és november közepén felkeresett egy otthont, melyet Rómában működtet idős emberek számára a Szent Egyed Közösség. A látogatás alkalmával Marco Impagliazzo, a közösség elnöke köszöntötte a Szentatyát. Beszélt arról az egyetemes testvériségről, amely népeket és generációkat köt össze. Amikor a közösség tagjai barátságot kötnek az idősekkel, mindannyiuk élete megváltozik: az idősek újra remélnek, a fiatalok pedig álmodhatnak a jövőről. Benedek pápa kiemelte, hogy a Bibliában a hosszú élettartam Isten áldását jelenti, olyan ajándék, amelyet értékelni kell és értékévé kell tenni. A profithajszoló társadalom ezt nem mindig látja, nem tartja produktívnak az időseket, akik így kirekesztve, magányosan élnek. A családoktól az intézményekig mindenki részéről nagyobb elköteleződés szükséges annak érdekében, hogy az idősek saját otthonaikban tudjanak élni. A Szentatya külön hangsúlyozta, amikor az élet törékennyé válik, attól még nem veszít méltóságából és értékéből. Az emberi fejlődés és nevelés sem igazi akkor, ha nem jön létre kapcsolat az idősekkel. Az idős emberek élete nyitott könyvként szolgál, amelyben a fiatalok értékes tanácsokra lelhetnek életük során. Csodálatos példa erre Boldog II. János Pál pápa tanúságtétele – magyarázta XVI. Benedek, aki végül ezekkel a szavakkal búcsúzott: „Megfiatalodva és megerősödve térek haza erről a látogatásról.”

Forrás: santegidio.org

Miniszteri elismerő oklevél a Fiatalok az Egyesült Világért Mozgalomnak

Miniszteri elismerő oklevéllel tüntette ki Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere a Fiatalok az Egyesült Világért Mozgalmat. Az eseményre a gyermeki jogok világnapja alkalmából az Emberi Erőforrások Minisztériumának tükörtermében került sor november 20-án, ahol magánszemélyeket és szervezeteket is díjaztak. Az elismeréseket

Fotó: Papp Csábor

Soltész Miklós államtitkár adta át. „Példaképnek állítjuk a kitüntetetteket, akik munkájukkal nevelték az ifjúságot és ezáltal szolgálták szüleiket is. Valamint azokat, akik lelki támaszt adnak, válságos pillanatokban segítenek és ezzel sokszor életet mentenek meg” – hangsúlyozta az államtitkár. A díjat a Fokoláre Mozgalom képviselőjében Farkas Ferenc országos társfelelős vette át. A hivatalos indoklás szerint a Fokoláre Mozgalom ifjúsági szekciója az ifjúságügy területén együttesen kifejtett eredményes, példamutató szakmai tevékenységéért kapta az elismerő oklevelet.

BÉKE

Jézus újra gyermekké lett, hogy
elmondja nekünk: Isten közel van.

Az angyalok ma is ujjongva zengik:
békesség a földön az Istennek
tetsző embereknek.

Kérünk téged, aki nem fegyverrel
bizonyítod mindenhatóságodat,
hogy törd meg és oltsd ki az
erőszak végtelen önhittségét;
szüntesd meg a gyűlölködést és
támassz szeretetet a szívekben,
hogy a világ összes nemzete
örökre elfelejthesse a háborút.

Chiara Lubich

ÉS ÚJRA ITT A KARÁCSONY,
Új Város, 1998. 74. o.

MUNKÁBAN A HÍDÉPÍTŐK

A Genfest második napján meghirdetett Egyesült Világ Projekthez eddig már több ezren csatlakoztak, közel tízezer aláírás érkezett az online petícióra, mely azokat az egyéneket, csoportokat hivatott összegyűjteni, akik a testvériség mellett köteleződnek el.

**Góbel
Ágoston**

A projekt ötlete még 2011 júniusában fogalmazódott meg azon a római találkozón, ahol a Genfest témájáról és mottójáról is döntöttünk. Nem túlzás kijelenteni, hogy az ott tapasztalt atmoszféra az egység lelkeségének új perspektívái felé irányított minket. Mert mit is akarunk? Előmozdítani és terjeszteni az egyetemes testvériség kultúráját az intézményi és a személyes kapcsolatok szintjén, valamint a civil társadalomban. Emmaus elégedett volt javaslatunkkal, amit „széles látókörű”-nek és „jól kitalált”-nak nevezett, és arra ösztönzött minket, hogy bátran vigyük előre az ügyet. Az Új Város szeptemberi lapszámában sorra vettük a projekt egyes elemeit, most arról írunk, mi valósult már meg és mi várható még 2013. május 1-ig, amikor hivatalosan is végéhez ér a Genfest éve.

Folyamatosan érkeznek a hírek a világ minden tájáról. Burkina Fasóból írja Richard, Paul és Dominique: „Két héttel ezelőtt

mi is elindítottuk a projektet a fiatalok körében. Először is összehoztunk egy találkozót, ahova a barátainkat hívtuk meg. Összesen nyolcvan jöttek el, ebből ötvenen teljesen újak voltak. Kötetlen beszélgetést követően bemutattuk az Egyesült Világ Projekt részleteit.

Nagy örömmel és boldogsággal töltött el minket a fogadtatás. Néhányan azonnal megkérdezték: „Akkor miért nem találkozunk más fiatalokkal is?”, „Jó lenne vin-

ni ezt a hírt az iskolákba!” Szóval, rögtön az elején nyolcvan aláírás összegyűlt a petícióra. Másnap már hallottuk is, hogy az egyik fiatal engedélyt kért az egyik iskola igazgatójától, hogy oda is mehesse beszélni a projektről. Egy másik iskolában 150 fiatal jelezte, hogy aláírja a petíciót és csatlakozik hozzánk. Közben tevékenyen is előmozdítjuk az egyesült világ ügyét. Decemberben a közösségünk felnőtt tagjaival együtt elmegyünk egy közeli börtönbe, hogy programot készítsünk a rabok számára.”

Joseph írja Libanonból: „Amikor októberben bombatámadás érte Bejrút városát, nem lehetett kétséges, hogy valahogy reagálnunk kell az eseményekre. Egyik barátom, aki ott volt a Genfesten, közösbe dobott egy ötletet. Szervezzünk egy jótékonyági koncertet azok megsegítésére, akiknek lakhatatlanná vált vagy megrongálódott az otthonuk. Más szervezeteket is megkerestünk, akikkel összefogva néhány napon belül már a megvalósítás

mezejére léptünk. Egy héttel a bombatámadás után létrejött a koncert, ugyanis éreztük, az ügy nem tűr halasztást. A gondviselés szinte minden elképzelhető módon segítségünkre volt. Nem kellett fizetnünk a hangosításért, egy étterem szendvicseket ajánlott fel, egy gyümölcslevekkel foglalkozó vállalat pedig félezer üdítőt bocsátott rendelkezésünkre, abszolút térítésmentesen. Az este csodálatosan sikerült, több mint kétezer fiatal jött el! A koncert előtt beszéltünk a Fokoláre Mozgalom céljairól és az Egyesült Világ Projektéről. A résztvevők közül sok százan aláírták a petíciót és végül igen magas összeget sikerült eljuttatnunk a rászoruló családoknak.”

Corbin Texas államban él, az Amerikai Egyesült Államok déli részén. Ő így ír: „Sokat töprengtem az én részemről. Középiskolában vagyok végzős, így állandóan beleütközöm azokba a kérdésekbe, amelyek az életem alakulására vonatkoznak. Mit fogok csinálni? Melyik egyetemre kerülök be? Mit fogok tanulni? Hogyan alakul majd a karrierem? Ezek a megválaszolásra váró kérdések mind-mind komoly nyomásként nehezédtek rámeddig. Azonban a Genfesten, miután annyi csodálatos és boldog emberrel találkoztam, akik teljesen különböző szakmákat végeznek és teljesen különböző élethelyzetekből jönnek, rájöttem, hogy nem számít, mit csinálok, mivel foglalkozom. Mindaddig, amíg a szeretet áll életem középpontjában, boldog leszek. Tehát

az, hogy egy építőipari cégnél helyezkedem el, papként tevékenykedem vagy saját vállalkozást működtetek, mind másodlagos, ha az egység lelkesége mellett kötelezem el magam. Isten fog vezetni, és engedni kell, hogy ő irányítson akarata szerint.”

Valóban akkor járunk jó úton, ha Istennél van a gyeplő. Ez jelenti a lelki alapot ahhoz, hogy cselekedni tudjunk. Az út pedig tovább tart, az Egyesült Világ Projekt számára is. Kulcsfontosságú pillanat lesz 2013. május 1-jén Jeruzsálemben, amikor a Genfest évének zárásaként összeszámoljuk a beérkezett aláírásokat és hivatalosan is útjára indítjuk az Egyesült Világ Megfigyelő (United World Watch) nevű kezdeményezést, mely folyamatosan szemmel tartja és nyilvánosságra hozza a testvériség megvalósítására irányuló egyéni vagy csoportos kezdeményezéseket világszerte, valamint kampányokat szervez az Egyesült Világ Projekt szé-

les körben való megismertetésére. Ezeken kívül kérelmezzük az ENSZ megfelelő szerveit, hogy az immár húsz éve működő Egyesült Világ Hetét nyilvánítsa saját, nemzetközi szintű programjának. Ennek érdekében már történtek is lépések. Kapcsolatban vagyunk az ENSZ Fókuszpont az Ifjúsáért nevű szervezetével, akik a további munkát segítik. Szintén folyamatban van az UNESCO felkérése a 2013-as Egyesült Világ Hete védnökségére.

A hidak tehát épülnek, alakulnak. A mi részünk leginkább abban van, amiről a fiatalok is írtak. Miközben terjesztjük a projekt híret, hétköznapijainkat – különösen most a téli, szürkeségbe vesző munkanapokat – éljük meg úgy, hogy minden találkozás lehetőség legyen egy híd felépüléséhez. ■

www.unitedworldproject.org – az Egyesült Világ Projekt nemzetközi honlapja

<http://petition.unitedworldproject.org/>
– az online petíció elérhetősége

Fotó: Kovács Gábor

SZINÓDUSI ÁTTEKINTÉS

A püspöki szinódus irányelvei az új evangelizációról.

Tomka Ferenc

Imával és figyelemmel kísértük az októberi püspöki szinódust: vajon milyen irányba vezet bennünket általa a Szentlélek? Kíséreljük meg összefoglalni a legfőbb gondolatokat, elsősorban a zárodokumentum alapján (zárorjelben a dokumentum számaát olvashatjuk). Az alábbi, rövid összefoglalás lexikálisnak tűnhet, de ha elgondolkozva, imádkozva olvassuk, minden szava mély mondanivalót rejt.

Önmagunk evangelizációja

Az Egyház minden tagja akkor válik képessé az új evangelizációra, ha új hittel éli meg az evangéliumot. Ennek feltétele, hogy jelen legyen életünkben a napi imádság, elmélkedés, az Istenre figyelő csend, a legkisebbek, a szegények iránti elkötelezettség, és a keresztény szeretet-közösség építése.

Kijózanítóak a püspökök szavai: „Soha ne gondoljuk, hogy bennünket személy szerint nem érint az új evangelizáció... Mindenekelőtt nekünk kell megtérnünk Krisztus hatalmához, aki egyedül képes megújítani mindent.” (5) Az utóbbi pápák szerint a megújulási mozgalmak élő jelei az új evangelizációnak.

Régi és új

Az új evangelizáció „új buzgóságában, módszereiben és kifejezőmódjában” – fogalmaz a szinódus záró dokumentuma (2). Máshol ellenkezőnek tűnő állítást olvassunk: nincs szó semmi újról, csak vissza kell térnünk a jézusi gyökerekhez (4). Mi az igazság pontosan?

Az Egyházban gyakran feledésbe merültek alapvető jézusi „evangelizációs” elvek. Vissza kell térnünk az evangéliumhoz, hogy ott fedezhessük fel az „új módszereket”. – De melyek ezek?

A közösségiség – A szinódus üzenete így fogalmaz: „Krisztus az Egyházban ad ’teret’ arra, hogy találkozzunk vele, mert az Egyházra bízta igéjét, a szentségeket, valamint a közösségi tapasztalatot, mely tükrözi a Szentháromság misztériumát.” – Olyan befogadó közösségeket kell tehát formálnunk, melyben minden kivetett otthonra talál. – Rajtunk múlik, hogy megtapasztalhatóvá tegyük az Egyházat azáltal, hogy közösségeinkben Jézus jelenjen meg, a kölcsönös szeretet által (3,14).

A plébánia és lelkipásztorkodás új útjai – A dokumentum több olyan elvet foglal össze, amelyek a világon és hazánkban levő plébániák

többsége számára újszerűek lehetnek.

- A plébániákra szükség van, de képessé kell válniuk arra, „hogy kisebb keresztény közösségeket is feleljenek.” (8).

- „Alapvető marad a pap szerepe, de elő kell segíteni a hívek részvételét a felelősség megosztását.”

- „A régi és új társulatok, valamint az egyházi mozgalmak és új közösségek a Szentlélek ajándékainak gazdagságát jelzik az Egyház (a plébániák) számára.” (8)

- „Elgondolhatatlan az új evangelizáció anélkül, hogy el ne ismernénk a családok sajátos felelősségét az Evangélium hirdetésére, és a nevelés rájuk bízott feladatára. (...) Sajátos gondot kell fordítanunk a családra, ki kell fejleszteni a házasság gondozásának

Foto: Alessandro Tarantini/AP/La Presse/CN

útjait a házasság előtti és utáni időben.” (7).

- „A fiatalság különösen fontos. Közösségeink figyelmesen hallgassák meg őket, legyenek készek a velük való dialógusra. Evangélicációs küldetésük elsősorban saját korosztályukhoz szól.” (9)

- XVI. Benedek pápa a szinódus utolsó szentmiséjében „az új evangélicáció egyik első feladatákként fogalmazta meg a keresztiségre, bérnálásra és áldozásra való alapos felkészítést”. A dokumentum egyik záró pontjában olvassuk: „Privilegizált helye kell, hogy legyen közösségeinkben a szegényeknek. Jelenlétüknek titokzatos hatalma van, jobban átalakítja a személyeket, mint a kurzusok, imára hív, Krisztushoz visz minket.” (12)

Új kapcsolat a mai világgal – Miközben a szinódusi atyák megfogalmazták, hogy világunk egyes megnyilvánulásai mögött sátáni erőket kell sejtenuünk, mindvégig a remény és az erő bizonyosságának hangján szóltak, s erre a hitre hívtak bennünket is.

- A jelen világ minden helyzetében fedezzük fel a lehetőséget az új evangélicációra. Tudjunk így tekinteni a globalizációra, a migrációra, a szekularizációra, a társadalmi-pénzügyi krízisekre és a szegénység új formáira. „Még az ateizmus és az agnoszticizmus legkeserűbb formáiban sem pusztán tagadás van, hanem vágyakozás, mely a kérdéshez méltó választ vár.” (6)

- Az Egyház hivatása a dialógus, előbb a keresztényekkel, majd a lehetőségek szerint minden val-

lással, és minden igazságot kereső emberrel.

- Dialógusra van szükség a kortárs kultúrával is, annak tudatában, hogy ott is megtalálhatóak „az igazság magvai”.

- „Fedezzük fel és mutassunk rá újra a hit és az értelem kapcsolatára.”

- „Fordítsunk figyelmet a társadalmi kommunikációra, különösen a médiára. Nekünk mindennapi keresztényeknek is meg kell szólalnunk ott, ahol élünk. Például a világhálón, és ki kell használnunk ennek, a fiatalok esetében mindennap használt eszköznek evangélicációs lehetőségeit is.

A művészetek, a gazdaság, a munka, a politika, a természetvédelem vagy az egészségügy világába is szól küldetésünk. Együttal kötelességünk az is, hogy fellépjünk az igazságtalanság, a diszkrimináció, az erőszak, a család elleni támadás, a rasszizmus, az éhség és a háború fenyegetései ellen; hogy védjük az embert, az evangéliciumi szabadságot.

Útravaló

Befejezésként a dokumentum így fogalmaz: „Utunk a sivatagba is vezethet, és úgy kell átkelnünk azon, hogy csak azt szabad magunkkal vinnünk, ami lényeges: a Lélek ajándékait, Jézus társaságát, igéjének igazságát, az eucharisztikus kenyeret, amely táplál bennünket, az egyházi közösség testvériségét, valamint a szeretet odaadottságát. Ez az a víz, mely virágba borítja a sivatagot. S ahogyan a csillagok ragyognak a sivatagi éjszakában, úgy ragyog előttünk Mária fénye, aki az új evangélicáció csillaga, fényt vet a mennyből utunkra.” (14) ■

A „TETTES” CHIARA LUCE

Tizennégy éves Janka lányomnál hidegrázás, rossz közérzet mellett egy gyulladt duzzanat jelent meg a bal mellén 2011. január elején. A duzzanat felszíne eleven seb volt. A körzeti bőrgyógyász néhány napos kezelés után a budapesti Heim Pál Gyermekkórházba utalt be minket, mert nem tudott rájönni a betegség okára, s az alkalmazott kezelés ellenére a tünetek erősödtek.

A gyermekkórház adjunktusnője és osztályvezető főorvosa is tehetetlenül állt a jelenség előtt. Különféle krémeket, gyógyszeres kötéseket alkalmaztak, majd antibiotikumot írtak fel, de a daganat egyre nőtt. A kórházban minden alkalommal fényképet készítettek a sebről, minden ismert emberi és állatbetegségre elvégezték a laboratóriumi vizsgálatot, de nem találták az okot, így a gyógymódot sem.

Végül szövettani mintavételt végeztek. Lányom aznap lázas volt, fáj a torka, meglehetősen gyengének érezte magát, amit csak fokozott a hosszú várakozás a kórház huzatos alagsori folyosóján. Ekkorra eléggé eluralkodott rajtam a kétségbeesés látva az orvosok hasztalan fáradozását, s tudva, hogy a mellrák bizonyos fajtáinak első tünete épp a seb lehet.

Este, miután elaludt Janka, az ágya mellett álltam és imádkoztam érte. Meghintettem lourdes-i vízzel, felajánlottam Istennek a gyermekem életét, megköszöntem, hogy eddig családunk tagja lehetett, és megköszöntem a másik két gyermekemet. Ima közben

eszembe jutott a 2010 szeptemberében boldoggá avatott olasz Chiara Luce, aki hasonló korban lett gyógyíthatatlan beteg. Mivel felmerült a rák-betegség gyanúja, kértem őt, hogy ha lehetséges, járjon közben lányom gyógyulásáért.

Másnap reggel 8 órára mentünk az Országos Bőrkinikára. Ez egy felnőttek számára fenntartott intézmény, ahová ismerős útján kaptunk időpontot orvosi konzíliumra. Janka közérzete sokkal jobb volt, mint

előző nap. Amikor levették a kötést, nagyon elcsodálkoztam, mert ugrásszerű javulást láttam. Az az orvos, akin keresztül telefonon bejelentkeztünk, kissé meg is dorgált, mert „telefonon másmilyennek írtam le a bőrtünetet.” Számomra ima-meghallgatást jelentett, amit láttam.

Az itteni orvosok sem tudták megállapítani a jelenség okát. További vérvizsgálatokat végeztek különféle ritkábban előforduló kórok után kutatva, de egyik sem igazolódott. A szövettan sem állapított meg semmilyen betegséget.

Janka állapota annyira javult, hogy másfél nappal az ima után, a gimnáziumi felvételit kimagasló eredménnyel írta meg. Rossz közérzete elmúlt, s lassan, de biztosan tovább gyógyult a bőre. A daganat helyén csak enyhén gyulladt, behegedt bőr volt látható.

Hamarosan teljesen meggyógyult, s azóta nem tért vissza a betegsége. Mivel az ugrásszerű javulás, a gyógyulási folyamat kezdete egyértelműen ahhoz az esti imához köthető, amelynek során Boldog Chiara Luce közbenjárását is kértem, lehetségesnek tartom, hogy a gyógyulás az ő közbenjárására következhetett be.

Cs. E.

HUSZONEGY ÉV

Azzal léptem be annak idején a munkahelyemre 1988-ban, hogy nem fogok ragaszkodni az íróasztalomhoz, s ha nem végezhetem munkámat becsülettel, szakmai meggyőződésemnek és az igazságnak megfelelően, akkor felállok, és otthagynom. Ennek az ideje jött el 2007-2008 táján, amikor fél év alatt öt jelentős ügyben nem tehettem azt, amit a lelkiismeretem és a hatályos jog diktált, s ezért váltam meg pozíciómtól, akkor is, ha ennek következtében a családom bevétele lényegesen csökkent.

Sokszor megtörtént, hogy főnökeim ötleteire vagy politikai meglátásaira kellett szakmai véleményt alkotni, s egyszerűbb lett volna lelkesen igent mondani. A lélek mindig arra ösztönzött, hogy legyek őszinte, mondjam el, írjam le világosan a véleményemet. Azt tapasztaltam, hogy rövidtávon ez nehézségeket okoz, hosszú távon azonban megéri. Kémény munkával és következetességgel ugyanis bizalmat lehet szerezni a legtöbb esetben még akkor is, ha a főnök látja, hogy hazardőr akciókban nem leszek partnere.

A közjó elérésének egyik eszköze a jogalkotás. Sokan gyanúsán szemlélik a jogot, pedig „Ubi societas, ibi ius” (Ahol társadalom, ott a jog) – szól az ősi igazság. A mai magyar jogban nem szerepel például a

közérdek és a közjó definíciója, bár eseteket szép számmal sorol fel pl. a kisajátítási törvény. Számos lehetőség adódott a jogalkotás során a közjó egyes összetevőinek megfogalmazására, így például a rendezési tervek társadalmi véleményezésének törvénybe foglalása, ott való megőrzése, a kellő idő biztosítása.

A jogalkotásnak eléggé kifinomult folyamata, egyeztetési

rituálja van, amibe nehéz beleszúrni, utólag módosítani. Egyszer későn szereztem tudomást egy fontos gond félreértésből eredő rossz szabályozásáról, de vettem a bátorságot és megkíséreltem a lehetetlent: az utolsó utáni pillanatban módosítani. Sok „magas helyre” történő telefonnal végül sikerült – minden hívás előtt egy kimondott igen arra az esetre, ha nemleges lesz a válasz.

Máskor a kormány általi tárgyalásról jött vissza egy tervezetünk, hogy nem egyeztettünk az egyik jelentős társadalmi szervezettel. A hírek szerint annak vezetője mindent el tud intézni, s ilyen embereket eszik reggelire, mint mi (erről szóltak a hírek). Megerősíteni a kollégákat, s Isten gyermekének szabadságával ülni le tárgyalni a „nagy emberrel”: igazi játék. A másfél órás beszélgetés után úgy álltunk fel, hogy munkánkat elfogadták, és baráti kézsorítással váltunk el.

Amit a lelkeség segített nekem ebben a munkában, az az egységre való törekvés és annak technikája: próbáltam megtanulni a többi szakterület nyelvét – a jogászokét, a közlekedésiekét, a bányászokét, a vízügyesekét –, elébe menni az ő gondjaiknak, elsőként és eggyé válva, s ha egyszer nem sikerült, akkor nekifutni még egyszer, és újrakezdeni. Az egyik ügyben – az árvízvédelemmel kapcsolatban – nyolc év után lett meg a legalább részleges eredmény.

Azt tapasztaltam ezek alatt az évek alatt, hogy nagyon sok jó szándékú ember van, csak bátorságuk hiányzik, meg a bizalmuk, hogy nem hiábavaló fáradozás a mindennapi munkájuk.

Sok kudarc is ért, elég csupán az elején említett öt esetre utalni, meg furcsa dolgok is, pl. amikor eljövetelem után röviddel volt kollégáim az egyik-másik „eredményemet” kidobták, de folytatom.

Körmendy Imre

A RÉPÁNAK KÖSZÖNHETEM

Erhardt Krisztina családjával több mint húsz éve Szegedre költözött és azóta fáradhatatlanul dolgozik férjével együtt a családokért. Ennek a munkának néhány fejezetébe nyerhetünk most bepillantást az elmúlt időszakból.

Fotó: Erhardt Csilla (3)

Mi ösztönzött arra, hogy valamilyen módon bekapcsolódj a gazdálkodók gondjaiba?

A szegedi közösségben jó pár mezőgazdasággal foglalkozó földműves, gazdálkodó van és mi, akik a városban lakunk, nagy részvétel hallgatjuk, amikor arról mesélnek, hogy egyik évben a jég veri el termésüket, vagy a fagy okoz komoly károkat, máskor a belvíz, aztán a mostani évben meg a szárazság. Idén több család esetében nem volt termés, sőt ki is pusztultak az épp termőre forduló gyümölcsfák. Mivel a környéken sokan élnek mezőgazdaságból, ezért az eladás sem könnyű.

A munkahelyemen sok ember címét összegyűjtöttem, köztük nem csak közösségünk tagjai szerepeltek. Amikor az egyik család nem tudta eladni a spárgát, szóltak nekem, hogy nem tudnék-e ebben segíteni. Ekkor jutott eszembe, van ez a sok cím és erre elküldöm, hogy minőségi spárga eladó. Már a spárgán kívül adtam el biokrumplit, répat, diót, pritamint, barackot, cukkinit,

tojást. Minimális időráfordítással elég sok termék elment, ami egy módja volt az együttműködésnek, és ez régi vágyam volt. Beleláttam abba, hogy mi munka, fáradság, izzadás van e mögött a tevékenység mögött, mi városiak pedig csak leemeljük az árut a polcra a boltban, megmossuk és megesszük. Ezek a gazdálkodó családok sokgyerekesek és a szülők teljes mértékben bevonják a gyerekeket a munkába, aminek nagyon jó a nevelő hatása. A gyerekek szakmát kapnak a kezükbe és megtanulják megbecsülni a fizikai munkát.

Ezen a területen is csak a kapcsolatok számítanak?

Igen, éppen az, ami nagyon szép ebben az egész történetben, hogy rengeteg kapcsolat alakult így ki. Érkeznek a válaszok az e-mailekre, de amikor az áruért jönnek, akkor is nyílik lehetőség a beszélgetésre, ez már egy kicsit több időt kér. Az is előfordul, hogy a vacsorát vagy egy fontosabb munkát kell megszakítanom, de azt érzem, megéri.

Az egyik édesanya elmesélte, hogy kislányának gyerekkora óta szívritmuszavara van és Budapesten fogják megoperálni. Én magam is átestem ilyen műtéten és így teljesen meg tudtam érteni aggodalmát. Imádkoztam érte és a műtét után felhívott az édesapa, hogy minden rendben történt. Anyyira megörültem, mert nem vagyok nagymama vagy rokon és mégis szinte kötelességének érezte, hogy értesítsen.

A vevőktől sok információt kaptam a többi családról, ami azt erősítette meg bennem, amit már eddig is nagyjából tudtam, hogy egymás nélkül nem tudunk élni és fontosak vagyunk egymás számára.

Egy özvegyasszony barátnőmet felhívtam, van-e szüksége répára. Ezt nem kérte, de azt igen, hogy hadd ossza meg velem egy gondját. Eladta ugyanis hatalmas lakását és vett helyette egy kicsit, ahova nem tudta elvinni hangversenyzongoróját, ezért meghirdette eladásra, de nem sikerült, senkinek nem kellett. A régi lakásból viszont egy-két napon belül el kellett hozni. Én csak azt tudtam felajánlani, hogy felteszem erre a levelezőlistára, de igazából már nagyon ideges volt, akkor is, ha három nap haladékot még kapott. Közben a kántorunk és egy barátunk is felhívott telefonon. Mind a kettőnek kellett volna a zongora. Tanácsomra a kántor is és a barátunk is elment az asszonyhoz és kiderült, hogy a kántornak van egy pianínója, amit odaadott barátunknak és családjának, a család meg lemondott a zongoráról és megkapta a kántor.

Ezeknek a kapcsolatoknak a köre tovább szövédik, igaz ez?

Vannak olyan kapcsolataim is, akik nincsenek rajta a leve-

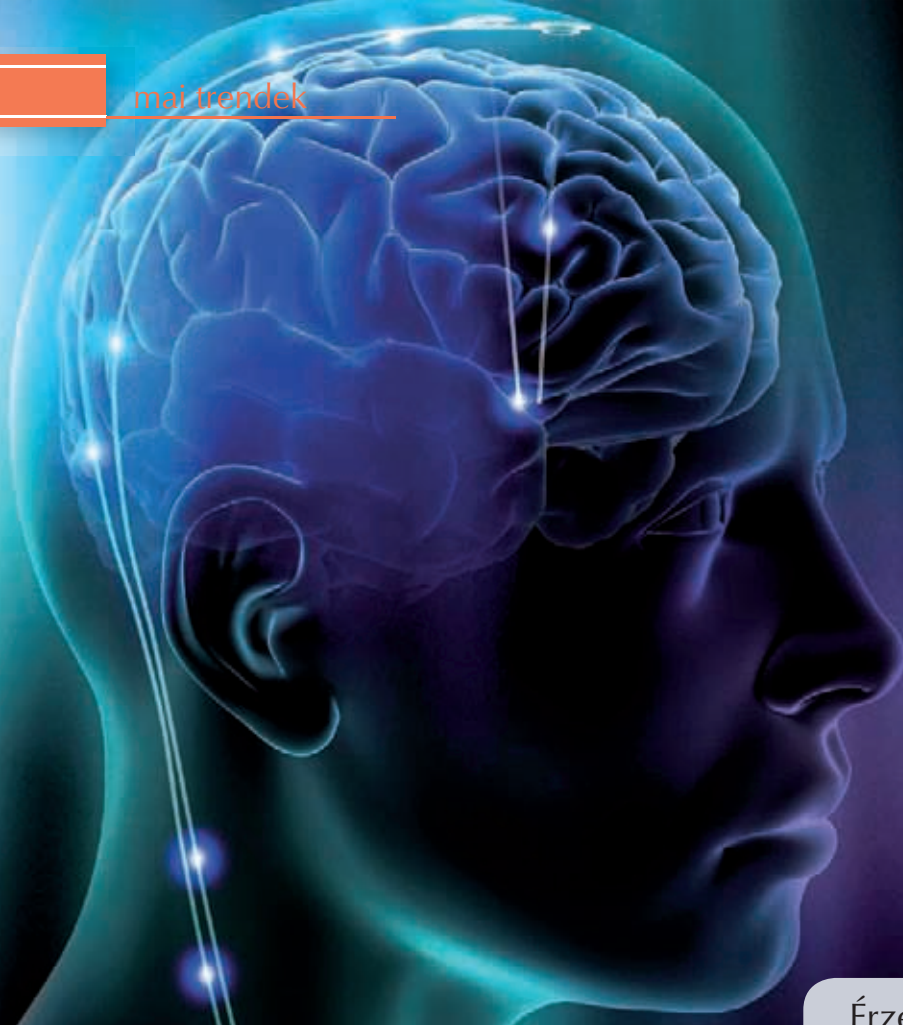
lezőlistán, mert idősebbek vagy nincs számítógépük. Az egyik egy nyugdíjas doktornő. Róla azt kell tudni, hogy idős kora ellenére (85 éves), rengeteg baráti kapcsolata van. A házban, ahol lakik, összegyűjtötte az idős embereket és együtt imádkoznak a békéért, az országért. Ezek az emberek törődnek egymással, bevásárolnak, együtt járnak színházba, nem bezárkózott életet élnek, ahogy általában ez szokás, hanem ápolják a kapcsolatokat. Bekapcsolták például a református lakótársakat is az imádságba. A házban él egy olyan házaspár, ahol a feleség csak bottal tud járni, a férje pedig beteg, de a feleség nagyon aktív. Amikor a doktornő megkérdezte tőle, hogy kér-e répát, kért és rögtön elmesélte, hogy abba a templomba, ahová jár, megfordul egy fiú, aki gyalog jön misére, majd pedig csak imádkozni. Többen próbálták megközelíteni, mert tudták, hogy nincs munkája, de sikertelenül, csak ennek az idős néninek, a maga nyolcvan és egy-

néhány évével sikerült olyan közel férkőzni ehhez a fiúhoz, hogy meglátogathatta otthonában. Kiderült, hogy édesanyja vak, víz, gáz és villany nincs a házban, és egészen minimális összegből élnek havonta. A fiúnak nincs ágya, a földön alszik. Ekkor az idős néni beindította a lavinát, az étkezésük, ruházódásuk és a fiú édesanyjának a szemét illetően. Elérte például azt, hogy az anyuka szemét megoperálják.

Hogyan tudnád egy mondatban összegezni tevékenységedet?

Ezen a hálón keresztül jóval olcsóbban jutnak hozzá a vevők a termékekhez, de amit leginkább megtapasztaltam, hogy a megélt szeretet a nagy rendező elv, maga Isten lép közbe, például a zongora esetében. Ha mi eszközei tudunk lenni Istennek, akkor minden a megfelelő helyre kerül.

Tóth Judit

AZ ÉRZELMEK DIKTATÚRÁJA

Érzelmek, késztetések, előítéletek az internet korszakában. Az idegtudományok legújabb felfedezései.

Amerikában nemrég egy képviselő előterjesztett egy törvényjavaslatot, amely az internethasználatot korlátozta volna. A javaslat egyik ellenzőjének eszébe jutott valami. Utánanézett a világhálón a képviselő életének és felfedezte, hogy volt egy félrelépése. Ezt a tényt a közvélemény elé tárva, a képviselő azonnal visszavonta törvényjavaslatát. – Ez csupán egy kis hír, mely aláhúzza, hogy az internet nemcsak virtuális valóság, hanem nagyon is reális, hiszen ott az emberek megjelennek emlékekkel, gondolataikkal, hibáikkal, sikereikkel, érzelmeikkel. A valós és a virtuális világ összefonódik.

Érzelmek hálójában

A világháló arra sarkall, hogy megosszuk egymással érzelmeinket, lelkiállapotunkat. Ilyen módon belső életünknek valóságos kihatává lett. És nemcsak saját érzelmeinké, hanem általában a partnereinké is. Könnyen közszemlére kerülhet például egy házaspár élete. Ma a technikai újítások egyike az úgynevezett „emotion sensing”, amivel a másik érzelmi állapotát lehet érzékelni és az interneten továbbítani. Egy másik fejlesztés a „social discovery”, ami abban segít, hogy ha megadod saját paramétereidet a mobiltelefonodon, akkor

értesítést kapsz, amikor olyan személynek a közelébe kerülsz, aki a te preferenciáidnak megfelel. Így a felfedezés öröme, az izgalom már is garantált. Sokan azt mondják, hogy ez csak egy könnyed időtöltés, nem kell nagy jelentőséget tulajdonítani neki, mert az érzelmeikkel való ilyenfajta játszadozás korunk egyik jellemzője.

Ugyanakkor szociológusok felhívják rá a figyelmet, hogy napjaink embere vágyik arra, hogy mély kapcsolatokat hozzon létre, egyszersmind fél attól, hogy ilyen kapcsolatban elkötelezze magát. Zygmunt Bauman híres lengyel szociológus a cseppfolyós szeretet-

ről beszél és leírja azt a jelenséget, hogy az elkötelezést kívánó házasságok helyébe az együttélés lép sokkal szerényebb célkitűzésekkel. Nem beszélve arról, hogy sokan futó kapcsolatokat keresnek, amelyek hasonlítanak a heti bevásárlásokhoz. Arra vágnak, hogy ezek viharosak és mélyek legyenek, kielégülést adjanak, de amint ezek megtörténnek, utána mindenki szabad maradjon. Ugyanakkor – hívja fel a figyelmet a szociológus – ez a szabadságnak álcázott magány mély bizonytalanságot kelt az emberekben és kihát a kapcsolatokra is. Ez nem más, mint az az ősi szorongás az ember lelkének mélyén, melyet már annyiszor leírtak.

A manipulációnak kiszolgáltata

Természetesen a kereskedelem, a reklámok kihasználják ezt a helyzetet. A Facebook és a Google+ egy idő óta azt kéri, hogy ne álneveken jelentkezzenek be a felhasználók, hanem saját nevükön és bizonyos szolgáltatásokhoz személyi adatokat kérnek. A Twitternél is próbálják elérni, hogy ugyanezt az eljárást alkalmazza. Miért tesszik ezt? Azért, mert ezeknek a közösségi hálózatoknak az előrejelző ereje hihetetlenül nagy. Meg tudják mondani, hogy csoportok-

nak, egyéneknek milyen vágyaik vannak, mi az, amit meg akarnak vásárolni, milyen cselekedetekre készülnek. Úgy tűnik, a modern emberek olyanok, mint a csirkék a ketrecben, akik nem vágnak másra, minthogy a tenyésztőtelepeken a napi megfelelő tápot megkapják. Ez a táp pedig azok az érzelmek, amelyekkel a média táplálja őket. Mégis azt lehet mondani, hogy az emberi kapcsolatoknak ebben a sivár világában sokan keresnek kiutat. Keresik az igazi szerelmet, szeretetet, boldogságot.

Érzelem, értelem és a szabadság

Az idegtudományok és korábban a mélylélektan már felhívták a figyelmet arra, hogy az emberben a nem tudatos folyamatoknak és az érzelmeknek milyen lényeges szerepük van. Sokkal nagyobb, mint gondolnánk. Sok esetben, amikor döntünk vagy választunk valamit, akkor azt nem tudatosan tesszük, hanem az érzelmeinktől vezérelve. Sőt, minden egyes gondolati mérlegelést általában megelőz egy érzelmi állásfoglalás, amit aztán valahogy megfilozofálunk. Sokszor hisszük azt, hogy racionális döntést hoztunk, pedig valójában nem is mi döntünk, hanem „beprogramozott” érzelmi folyama-

tok az agyunkban. Persze ilyenkor az ember felvet olyan kérdéseket, hogy akkor hol van a szabad akarat, hol van az, hogy mi végtére is racionális lényeknek születtünk... Talán igaz lenne, hogy az érzelmeink rabjai vagyunk?

Arról van szó, hogy egy ember létezésében nagyon komoly szerepe van életének első időszakának – hívja fel több szakértő a figyelmet. A kisgyermekkor és a serdülőkor hosszú periódusok, amikor ezek a nem tudatos reakciók az agyunkban kialakulnak. Itt formálódik a lelkiismeret is, melynek alakulása szintén időt kíván. Hasonló ez, mint amikor az ember megtanul autót vezetni. Az elején minden egyes mozdulatot tudatosan, kontrollálva tesz, ami aztán később a gyakorlás során egyre automatikusabbá válik. Ugyanígy van ez a gyermekkorban és az ifjúkorban. Tréningezzük, neveljük az agyunkat arra, hogy egy bizonyos módon cselekedjen. Utána ezek a reakciók automatikussá válnak.

Napjainkban nagy divat, hogy az ember formában tartsa testét. Fontos lenne, hogy elménket, érzelmeinket is ugyanígy formában tartsuk. Tudnunk kell, hogy ehhez legalább olyan hosszú edzésre van szükség, mint egy izomcsoport fejlesztéséhez. Ma már világosan látjuk, hogy nem lehet elválasztani az érzelmi és a racionális lényt bennünk és nem lehet egyszerűen azt mondani, hogy az érett emberben az ész uralja az érzelmeket. Ezek összefonódnak egymással. A megoldás az, hogy már kicsi gyermekkortól fogva neveljük az érzelmeinket is. Ez bizony edzést, fáradságot, folyamatosságot, az akaraterő fejlesztését kívánja. Könnyen beláthatjuk, hogy az az ember, aki ilyen módon fejleszti saját érzelmvilágát, az lesz igazán szabad.

Giulio Meazzini

Fordította: *Bartus Sándor*

Foto: S. Szady/AP/CN

KARÁCSONY ÜZENETE

Miben áll karácsony üzenete a családok számára?

„Az ember nem élhet szeretet nélkül.” – mondja II. János Pál pápa a *Familiaris Consortio* kezdetű apostoli buzdításában.

Ennek az igazságát saját bőrünkön tapasztaljuk meg minden nap. Ha minket valaki szeret, minden másodlagossá válik, akkor is, ha nehézség vagy fájdalom ér. Ha viszont visszautasítottnak, eltűrtnek, elárultnak érezzük magunkat, miénk lehet a világ összes kincse, belülről mégis boldogtalanok vagyunk. Az ember arra született, hogy adja és kapja a szeretetet. Szeressen, és szeretetet kapjon.

Ennek a kölcsönösségnek a szempontjából óriási erőforrás a családok számára Jézus új parancsolata: „Úgy szeressétek egymást,

ahogy én szerettelek titeket.” Az új parancs meghívás arra a mérték nélküli szeretetre, amilyen Jézusé volt.

Azért, hogy a házassági szövetségben képesek legyünk élni az új parancsot, tanulnunk kell a szeretetet. Ugyanis arra van szükség, hogy eljussunk az érzelmektől, melyek arra vezettek minket, hogy összeházasodjunk, addig, hogy konkrétan szeressük az Isten által mellénk rendelt személyt. Ne spiritalizáljuk a szeretetet, tegyük konkréttá, élővé.

Kezdve a kis dolgoktól, amit a másikért teszünk, azért, hogy benne szeressük Jézust.

Amikor nézeteltérés van közöttünk, elhangzik egy nem igazán helyén való szó, egy fájdalmas megjegyzés, akkor bezárkózunk, és ösztönösen visszahúzódunk.

Családi műhely

Fotó: Sándor Balázs

Nemzetközi

RÓMA 2013.

HELYSZÍN:

Róma közelében, Castelgandolfóban a Máriapoli Központban.

TÉMA:

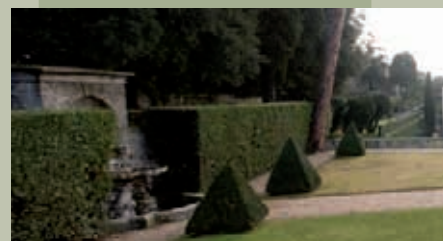
A felebarát iránti szeretet.

UTAZÁS:

Repülővel

KÖLTSÉGEK:

A repülőjegy árán felül kb. 20000 Ft/fő

Kongresszus

január 18-19-20

Sajátos lelkigyakorlat felnőtteknek:

- ha a Fokoláre Mozgalomhoz kötődsz valamilyen módon
- ha szívesen elmélyíted ismereteidet

Jó lehetőség,
hogy folytasd azokat
a kapcsolataidat,
amelyek esetleg a
Genfest alkalmával
születtek meg.

INFÓ:

Barna Erzsébet

barna.erszebet@fokolare.hu

vagy: 06-30-6557838

Amikor becsapottnak, kiábrándultnak és sértettnek érezzük magunkat a másik magatartása miatt, visszavonulunk, és arra várunk, hogy ő legyen az, aki majd kezdeményez.

Folyamatos gyakorlásra van szükség ahhoz, hogy lépni tudjunk, mert különbözőek vagyunk: neveltetésben, karakterben, adományokban, szokásokban. És nem könnyű dolog mindig ajándéknak lenni a másik számára.

Emlékeznünk kell, hogy az, ami számít, nem a tettek, hanem a lét, mert a lét mindennél jobban beszél. Persze a szó is fontos, például a házaspár közötti párbeszéd, amihez időre van szükség, mert fokozatosan alakul ki, állandó kísérletezések közepette. Lényeges az, hogy a másik érezze, együtt élem vele az élet minden aspektusát: örömeit, nehézségeit, kétségeit, kérdéseit, sikereit. Ott kell hagynom a saját ellenállásomat, meg kell nyílnom a párbeszéd előtt. Bátorság szükséges ahhoz, hogy kész legyek egy teljes, belső, mély csendben meghallgatni a másikat, azzal a vágygal, hogy megérintsem őt, belépjek a másikba.

Ez ad lehetőséget arra, hogy otthonainkban Jézus legyen jelen, és egy kicsit megtapasztaljuk azt, milyen volt a názáreti család élete, ahol ez a másikba való belépés a mindennapok szintjén valósult meg. Nehéz ezt körülírni, de maga az egyház az, aki a családok elé állítja példaképként Mária, József és Jézus életét, azt a harmóniát, mely egyszerre természetes és természetfeletti, és ezért utánozható.

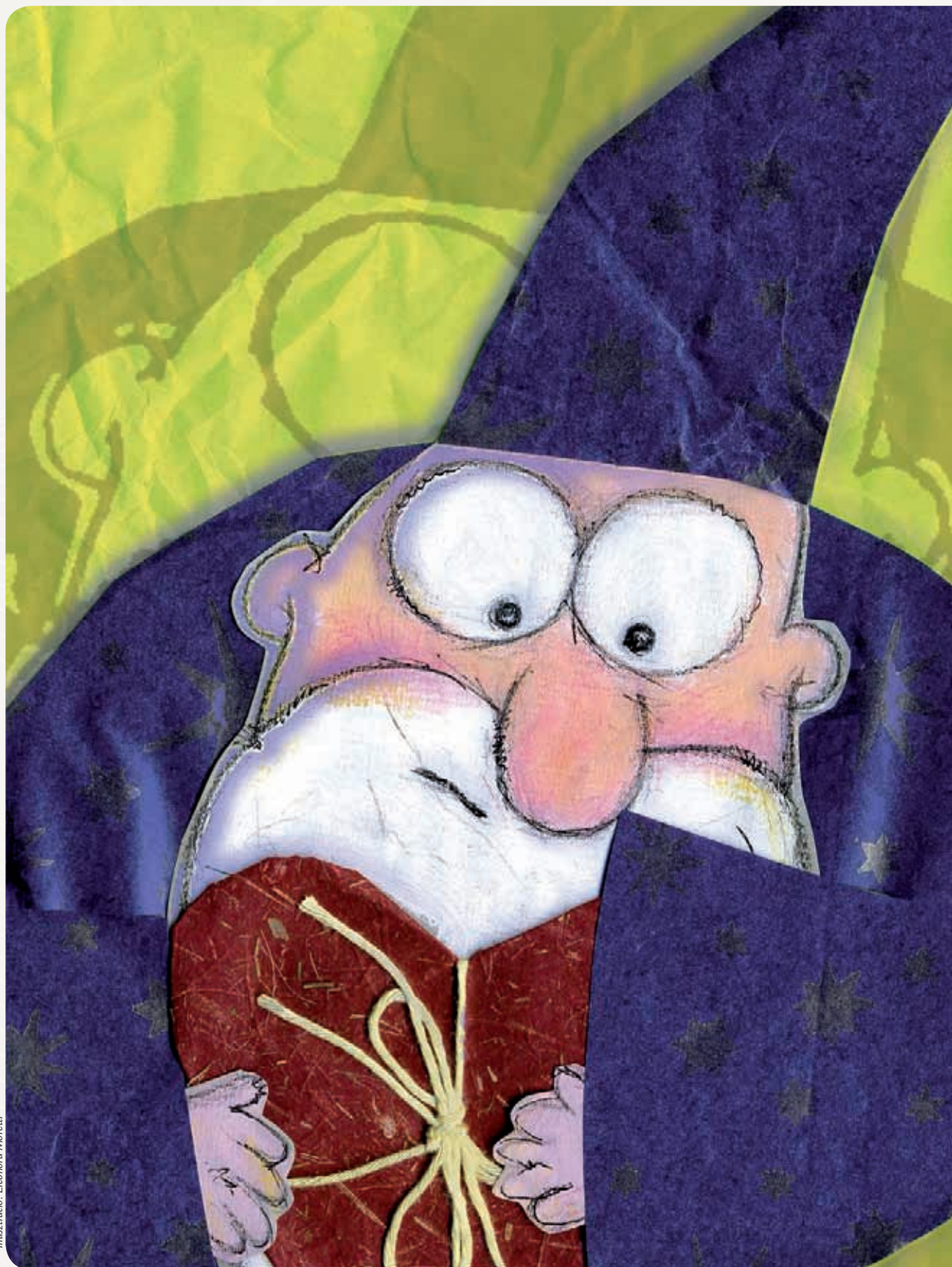
Karácsony üzenete tehát abban a tiszta szívvel megtett törekvésben áll, hogy belépünk a názáreti család otthonába és tanuljuk, újratanuljuk azt, mit jelent teljes mértékben, feltételek nélkül Istennek adni életünket. Mit jelent az életben első helyre Istent tenni, minden és mindenki elé és ezzel válaszolni valamilyen mértékben arra a végtelen nagy ajándékra, hogy Isten emberré lett, közénk jött, ottont vett közöttünk.

*Annamaria és Danilo Zanzucchi
Fordította: Tóth Judit*

Fotó: Manuchar Gérgely (3)

mese háromtól kilencvenkilenc
éves gyermekeknek

Illusztráció: Eleonora Moretti

ELLOPOTT KARÁCSONY

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy boldog ország, a Bölcs Király országa, ahol a természet is gyönyörű volt és a nap is szinte mindig sütött. Az alattvalók azért voltak ilyen boldogok, mert Királyuk elrendelte, hogy mindenki segítse egymást. Egy ideje azonban valami elromlott. Egy titokzatos mágus telepedett az ország határán álló öreg udvarházba. Ettől a naptól kezdődtek a bajok! A mágus mindent meg akart szerezni magának, amit csak megkívánt. Rájött, hogy a többieknek van valamijük, ami neki nincs, a szívük! Szívtelen mágus, hiszen épp ez volt a neve, nagyon irigykedett. Ki tudja, milyen lehet, ha valakinek van szíve, gondolta magában. Egy nap kihirdette: mától tilos használni a szíveteket! Ha valakit rajta kap, szigorúan megbünteti! Varázserejével pedig megfagyasztotta azoknak a szívét, akikkel találkozott. Mindent eltüntetett, ami szeretetből készült. Eltűnt a helyéről a kórház és az idősek otthona, és a betegek az utcára kerültek. A híd köd-dé vált, a templom helyén óriási gödör tátongott és a múzeumok faláról is eltűntek a képek. A gyerekeknek elment a kedvük a tanulástól, mert a tanárok csak parancsolgattak és túl sok leckét adtak. Az anyukák is rossz kedvűek voltak, veszekedtek a gyerekeikkel és az apukákkal. Volt, aki lopásra adta a fejét. A nap is csak sápatagon sütött a szomorúságtól.

Beköszöntött a tél, közeledett a karácsony. De abban az évben nem csilingeltek a csengők, nem énekeltek a gyerekek karácsonyi dalokat, nem szállt mézeskalács illat a levegőben. Valaki ellopta a karácsonyt is! Valamit tennünk kell – kiáltottak azok a ravasz gyerekek, akiknek még sikerült megmenteniük a szívüket. Csak mi hozhatjuk vissza a karácsonyt, mert nekünk még dobog a szívünk!

Munkához is láttak. Marci hazafutott, hogy segítsen anyukájának a főzésben. Dorka megvigasztalta síró kistestvérét. Majd én hozok neked újságot, mondta Dani, az édesapja döbbenten nézett utána. És tudjátok mi történt? Marci anyukájának szíve szinte azonnal felengedett, Dorka kistestvére és Dani apukája is újra melegséget érzett a szíve táján. Aztán megkeresték az otthon nélkül maradt időseket az utcán, és mindannyian befogadtak egyet a házukba. Másnap az iskolát szabadították fel: a tanítónénik újra kedvesek lettek, amikor dobogni kezdett a szívük! A gyerekek nagyon boldogok voltak. Már csak egy dolguk maradt. Mi legyen Szívtelen Mágussal? Én kitaláltam! – kiáltott fel az egyik legkisebb kislány! Mindenki adjon neki egy darabot a saját szívéből, és akkor ő is észreveszi, amit tettünk! Így is lett. A kis darabkákból összeragasztott szív nagyobb lett, mint a sajátjuk. Szépen becsomagolták, masnit kötöttek rá és ráírták: Szívtelen Mágusnak sok szeretettel! Másnap reggel a Mágus megtalálta a titokzatos csomagot. Vajon ki küldte nekem? Még soha nem kaptam ajándékot senkitől! Hiszen ez egy szív! Amire annyira vágytam! Rögtön helyére illesztette és az szabályosan verni kezdett. A Mágus örömben kifutott az udvarházból és hálálkodott a népnek. A hír futótűzként terjedt az országban. Sőt! Újra kinőtt a földből a kórház, az idősek otthona, rá nem sokkal a híd és a múzeum képei is helyükön termettek. A nép csak ünnepelelt és táncolt örömeiben egész nap. Eljött az este. Az égen feltűnt egy üstökös. Visszatért a karácsony, örvendeztek a gyerekek.

A Mennysors ország a földre szállt, Jézus mindenhol megszületett, ahol szeretetet talált. Ez volt a legigazibb és a legszebb karácsony, amit csak el tudtak képzelni.

Grazia Passa
Fordította: Paksy Eszter

Újabb trilógia kezdődik

A hobbit - Váratlan utazás

Miután rendezőváltással és több évnyi előkészülettel sikerült megspékelni a rajongók életét, most decemberben befejeződik a várakozás és visszatér a filmszínházak vásznaira J.R.R. Tolkien magával ragadó világa. A hobbit a készületi munkák során háromrészesre duzzadt, ami azért érdekes, mert Tolkien azonos című regénye csupán 300 oldalas, így nagy kérdés, hogy Peter Jackson rendező és stábjja mivel tölti fel a trilógiát. Magyarázatul szolgálhat, miszerint A hobbit mellett a Gyűrűk Ura könyvek vonatkozó „függelékeihez” is van felhasználási joga a készítőeknek. Ez pedig bőven szolgáltat alapanyagot, Gandalf és a Fehér Tanács cselekedeteitől kezdve Szauron részletesebb történetéig. A december 13-án mozikba kerülő első rész kiindulópontja ismerős a regény kedvelőinek: Hatvan évvel járunk A Gyűrűk Ura történetének kezdete előtt. A békésen éldegélő Zsákos Bilbó akaratán kívül egy kalandba kényszerül: Szürke Gandalf szervezi be egy váratlan utazásba, melynek során tizenhárom törppel és azok vezetőjével, Tölgypajzos Thorinnal együtt kell visszakövetelniük az elveszett Törp Királyságot a rettegett sárkánytól, Smaugtól. Útközben Bilbó egy különös szerzettel akad össze, akinek nem akármilyen gyűrű van a birtokában...

Várakozás Szegeden

Dóm Téri Advent

Ritka, hogy egy vidéki adventet sok ezren látogassanak. Márpedig Szegeden ez történik évről évre. Magyarország legismertebb köztéri adventje túlnőtt a város határain. A Dóm Téri Advent nem titkolt célja, hogy a készület és az ünnep közösségi lényegét hangsúlyozza, meghittséget mutasson fel a karácsony előtti időszak rohanásai közepette. De miről is van szó pontosan? Immáron sok éve minden decemberben a szegedi dóm előtt létrejön egy „közösségi tér”, ahová a szegediek és a város környékén lakók széles rétege rendszeresen eljár. Nemcsak a vásárlás miatt, hanem azért, hogy magával

vigye családját, barátait, rokonait, üzletfeleit. Kézműveskedni, beszélgetni, enni-inni, találkozni, közösen meggyújtani a gyertyákat. „Ez a vásár vonzza a nyitott szívű ünnepvárókat, a szépre nyitott szeműeket. Érzékeny lelkeknek való, vidám és mégis meghitt hely” – olvasható egy bejegyzés a rendezvény emlékkönyvében.

Hogy kerül egymás mellé?

Cézanne és a múlt

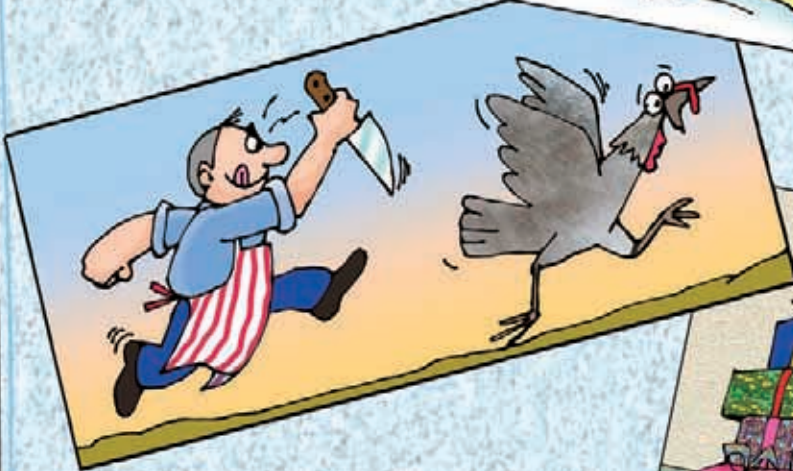
Hagyomány, alkotóerő? Paul Cézanne-ról, a modernizmust megelőlegező posztimpresszionizmus jeles alakjáról talán utoljára jutna eszünkbe az a jelző, hogy hagyományos. Mégis, az október végén nyílt tárlat ebből a megközelítésből mutatja be a francia festő művészetét. Előkerül a korábban élt, idősebb mesterekhez való viszonya. Cézanne közel száz alkotásával találkozhatunk, aminek nagyobb részét vázlatok, akvarellek, grafikák adják más művészek munkáiról. Stílusa kapcsán inkább a hasonlóságok kapnak hangsúlyt; Cézanne-tól távolinak gondolt művek hatásait érzékelhetjük, melyek párhuzamba kerülnek a francia festő alkotásaival. A budapesti Szépművészeti Múzeum nagyszabású tárlatát 2013. február közepéig lehet megtekinteni. A szervezők célja, hogy a kiállítás hozzásegítsen a művész jobb megértéséhez, és 'képet adjon' Cézanne-ról a ma emberének.

Összeállította: Góbel Ágoston

Mindjárt karácsony...

...ÉS ÉN
ÖRÜLÖK NEKI

SZERINTED
IGAZÁBÓL VAN MINEK
ÖRÜLNI?

ÉN AZ IGAZI, EREDETI
KARÁCSONYRA
GONDOLTAM!

KÖNYVÚJDONSÁG

Michele Zanzucchi és Paolo Loriga:
Bizalom és párbeszéd
Interjúkötet a Fokoláre Mozgalom elnökével

Mit gondol Maria Voce a világ nagy konfliktusairól? Hogyan válaszol a kritikákra? Női elnökként hogyan látja a nők helyzetét az egyházban? Megtudhatjuk, hogyan ismerte fel Isten hívását, de elmondja azt is, hogy milyen küzdelmek árán tudott egyetemre járni.

206 oldal – **2 500 Ft**
karácsonyi ár: 2000 Ft
10 db ára: 1800 Ft/db

Chiara Lubich:
Hivatásunk a szeretet

Először jelenik meg Chiara Lubich műve az egység karizmájának fényében vizsgált evangéliumi szeretetről. A kötet négy előadást tartalmaz. Az elmélgedések témája a szeretet, és annak szerepe az Egyház és a Fokoláre Mozgalom közösségeinek életében.

62 oldal – **1 000 Ft**
karácsonyi ár: 900 Ft
10 db ára: 800 Ft/db

Tanino Minuta:
Az emigráns és a barátai
Emlékezés négy szlovák fokolarinóra

Tanino Minuta hosszú magyarországi tartózkodása után évekig Szlovákiában élt. Ott ismerkedett meg azzal a négy fokolarinóval, akiknek meghatározó és igazi lelki mélységekről árulkodó életútját ebben a könyvben megrajzolja. A szerző közvetlen stílusa és tiszteletteljes közeledése a szenvedéshez egyszerre tesz olvasmányossá és lelki tapasztalattá művét.

108 oldal – **1 200 Ft**
karácsonyi ár: 1000 Ft
10 db ára: 800 Ft/db

A könyvek megvásárolhatóak az Új Város szerkesztőségében (1088 Budapest, Rákóczi út 29.) hétfőtől péntekig 10 és 16 óra között, valamint megrendelhetők az ujvaros.konyv@fokolare.hu címen.
Megrendelését postafordultával teljesítjük, postaköltség felszámításával.

